

நயனம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

நேர்த்தியான கண்ணாடிக் குணம்

கலை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடும் படைப்பாளர்களது ஆக்கங்களை வெளிக்கொணரும் வகையில் "நயனம்" என்னும் சஞ்சிகை நுகர்வோர் களோடு புதிய உறவு கொள்ள வருகிறது. இது மேல் தட்டு இலக்கியம் கீழ் தட்டு இலக்கியம் என்றில்லாமல் ஒரு பொதுவான பார்வை மிக்க படைப்பாக்கங்களை உள்ளடக்கியதான சஞ்சிகையாகும். இதில் பாரபட்சமின்றி எவரும் எழுதலாம்.

ஆக்கத்திறன் கொண்ட மனித முயற்சிகளில் உருவாகும் உலகசார் அனுபவங்கள் வாழ்வின் மெய்மையை வலுப்படுத்தக் கூடியவை. ஆனால் அதிலும் போலிகள் மலிந்து விட்டன. தன் ஆக்கத்தின் தனித்துவத்துக்கு உத்தரவாதம் இல்லாமற் போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தின் காரணமாக அதைப் பாதுகாக்கும் வகையில் எடுக்கின்ற முயற்சிகள் அதிகப்பட்சமானவை. ஒருவரது ஆக்கத்திறனை மூடிமறைப்பது, ஒருவரது முயற்சிகளை மலிப்படுத்துவது போன்ற காழ்ப்புணர்வு கொண்ட அதிகாரத்துவப் போட்டிகளே நடைபெறுகின்றன. சிறிய கருத்தியலை (Minor-Ideology) அடிப்படையாகக் கொண்டு சிறு சிறு குழுக்களாகவும் இயக்கங்களாகவும் இருந்து கொண்டு குறிப்பாக ஒரே வர்க்கம் தொடர்ந்து ஜாம்பவனாக இருப்பதற்கான ஒருங்கிணைவு வட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய உலகம் கழலுகிறது. இக் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையானது - அதற்கெதிரான ஒன்றாகும்.

இத்தகைய நேர்மையற்ற தன்மை கலை இலக்கிய செயற்பாட்டியல் அம்சங்களில் இருக்குமாயின் காலம் கூறும் நேர்த்தியற்ற விமர்சனக் கலையைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும். எனவே எதிலும் குறிப்பாக கண்ணாடிக் குணம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் யதார்த்தவியல் உயர் பெறுமானம் பெறும். தமிழ் மொழியும் ஒங்கி வளரும்.

இச்சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்று வாசகர்களே உங்களிடம் நேசக்கரம் நீட்டுகின்றேன். பாசக் கரம் கொண்டு உதவிடுங்கள்.

-ஆசிரியர்-

நயனம்

ஆசிரியர் :

கிம்பால் அலி

துணை ஆசிரியர்கள் :

கிரா. அ. கிராமன்

ர். சிமானுல்லாஹ்

முஸ்தபா ஏ. ஹக்கீம்

கணனி வடிவமைப்பு :

ஐ. எல். எம். பாறுக்

மருதமுனை

அச்சுக்கோப்பு :

எம். எச். எம். நஜாத்

அன்பளிப்பு : 20/-

முகவரி :

738/B, தோம்புகர் வீதி,

சாய்ந்தமருது-17.

Tel: 0777-065038

E-Mail iqbalfareena@yahoo.com

வெளியீடு : இலங்கை சிதன்சிறீகங்கு ஆய்வுமையம்

சிறுகதை

கோந்தளியீர்

இளம் அம்

விடியச் சாமம் அவனது படகு நங்கூரம் கட்டும் இடத்தில் தஞ்சைமடைநதது. தோணிகளெல்லாம் நங்கூரத்தில் கட்டப்பட்டு அந்தரத்தில் தத்தளிக்கின்ற பாங்கு தென்படுகின்றது. கல்முனைக் கடற்கரைப் பள்ளிவாசல் மினாராவில் நீண்ட நாட்களாகப் பத்தாது மின் வெளிச்சம் இன்று பத்துகிறது. நியாஸின் உடம்பு சீரியடிக்கும் கடற்காற்றுக் கிடையே கூடலாம்பு எவ்வாறு பத்தி எளிகிறதோ அவ்வாறே கடும் கடற் கூதலுக்கு மத்தியில் தனலாய் எளிகிறது. இன்னும் கோஞ்ச நேரத்தில் உதிக்கவுள்ள காலைக்கதிரவனுடன் நெருங்கிய தொடர்பினை வைத்தாற் போல அவனுடைய உள்ளம் உதித்தது. நாள்தோறும் படகுகள் கரையில் தட்டியதுடன் தாமதமின்றி உரித்துடையவன் போல மாளிகைக்காட்டு மீன்பிடிப் பிரதேசத்திற்கு அண்மித்துள்ள இராணுவ படைமுகாமம்ச் சேர்ந்தவர்கள், பொலீஸ்காரர்கள் உட்பட மீன்களைக் கப்பமாகப் பெறும் காட்சியினைக் காணும்போது முகம் கறுத்து, புள்ளையைற்று, பல்லை நறுநறுவெளக் கடித்துக் குதறுவது போன்ற பிரமை ஏற்படுகிறது.

“தூக்கி வை, தூக்கி வை” அவன் சிக்குண்ட மீன்வலையைச் சிக்கெடுக்கும் முறை பற்றிப் பார்த்திருந்தான். படகில் உள்ள மீன்களை ஏன் தோணியிலிருந்து ஏற்றி இறக்க வேண்டும் என்று சிந்திக்கத் தூண்டியது.

“தூக்கி வை, தூக்கி வை”, கரையில் கீடலலை எழும்புகின்ற சத்தத்தையும் மீறி பாறாக்க, ஹாரிஸின் குரல்கள் மாறி மாறி ஒங்கி ஒலித்தன. அவன் படகின் ஒரு எஞ்ஜினை இயக்கச் செய்து அதில் எழும் சிறு வித்தியாசமான சத்தத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்தக் குரல்களில் ஒன்று ஒலித்தது.

“என்ன வாழ்வுடா இது, சாவுக்கு முன்னொரு சாவா? முறுக்கேறிப்போன வலைகளைப் பற்றி சிந்தனைகள் சிறகடித்தன. ஹாரிஸின் குரல் ஒய்ந்து போக “டும், டும்” என்று முதுகில் குத்து வாங்குவது எத்தனை நாளைக்கு, எல்லாம் கையிலிருக்கும் துவக்குளாலே தானே? மீன் படல்லை என்றாலே கையிலிருக்கிற துவக்குப் புடங்கால் அடி

விழுந்திடும். சீனிற்ற வோட்டுக்காரன் எதிர்த்துக் கதைக்க அடி வாங்கினவன். பாவம். ஐயா அடிக்காத என்று துறையிலுள்ள எந்த முதலாளியுமே கேட்காம போயிட்டாளுக. மீனவச் சங்கம் எத்தனையோ வெறும் பெயருக்குத்தான் உண்டு. உசிரைப் பணயம் வைத்து கண்ணெட்டாத தூரம் சென்று திரும்பி வரும்போது மீனும் கொடுத்து அடியும் வாங்குவது நியாயமா?

துறையில் நடக்கின்ற ராணுவக் கெடுபிடிக்களைப்பார்க்கு பார்த்து நியாஸுடைய மனம் மரத்து விட்டது. பாருக் புதிதாக போட்டுக்குப் போகிறவன் ஆத்திரப்படுவதில் அந்தம் உண்டு. இன்னின் முறையாக திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. கரையில் நடக்கின்ற அடாவடித்தனங்களே மனதில் தாண்டவமாடின. பாருக் பேசின வார்த்தையைக் கேட்டதும் மீண்டும் உள்ளம் சுருநீர்போல கொதித்தது.

“இந்தக் கதையைக் கதைக்காதே பாருக், அத விடு! அத விடு!” என்று கூறக்கொடுவதற்காக இன்னின் பெட்டியோடு சாய்ந்து குடு நெற்றான்.

இவ்வாறான கதையினை பாருக் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை.

“நான் நியாயத்தைத்தானே சொன்னேன்” என்றான். பெரிய உக்கலொன்று படகை ஆட்டியதால் சாய்ந்து நின்ற நியாஸ் பாருக்கின் தோளைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“நம்மிட தோணி கரை தட்டியதுதான் தாமதம், அவனுக் வருவானுக் நா சாகும்படி சவலாலே ஒரே கொத்துத்தான் கொத்துவேன்” என்ற தோணி வலித்துக் காய்ச்சிப்போன கையால் பாருக் கனதியான வாத்தைகளைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தான். முரண்பட்ட குழலிலிருந்து விடுபட்ட கருத்துச் சாயல் சார்ந்த வாசகமாக இருந்தது. நியாஸ் மனதில் நீண்ட நாட்களாய் இருபிருக்கும் உயர்வுகளுக்கு தற்பொழுதுதான் ஒத்த ஒருவன் கிடைத்துள்ளான் எனலாம். நியாஸ் சுயவுணர்வற்று மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு குணமடைந்து வந்த நினைவு புதிதாக ஏற்பட்டது போல் சீற்றத்தை ஏற்படுத்திற்று.

நியாஸ் படகின் முகப்பில் அமர்ந்தான். ஏனைய படகுகளும் கடல் நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு வரிசையாக அதன் இரைச்சலுடன் நங்கூரம் கட்டும் இடத்திற்கு வந்தன. சில படகுகள் வலை முறுக்கேறு கின்றபோது அல்லது பாரிய திரிக்கை மீன்கள் ஏதும் பட்டால் தாமதிகலலாம். சில படகுகள் முன்னரே வந்து நங்கூரிட்டுள்ளன. அந்தக் கணத்தில் நியாஸின் செவிகளை ஊடறுத்தன.

“எப்படிடா, குடும்பம் நடத்துவது, திடீர் தீடென டீசல் விலையேறிப் போகிறது. இது நம்மிட வயிற்றையும் பதம் பார்க்கும். முன்பு போல ஐநாறு, ஆயிரம் அடித்து கணக்கத் தூரம் ஓட முடியாது. இப்ப முயாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையலாம் அடிக்க

வேண்டும். வெறும் தண்ணீரில், ஒருவருடைய கட்டி நன்றை உட்காட்டுவதும், இந்த நாட்டில் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் தண்ணீருக்கும் விலை கேரப்படும். இனி ஏழை எளியவர்கள் மண்ணைத்தான் தின்ப வேண்டிய வரும். இந்த கொடுமான போர் ஆட்சி தொடருமானால், நாமெல்லாம் கடலில் விழுந்துதான் சாகவேண்டும்.

அ. அப்பாய். கேடு கெட்ட மனைய னுகளடா, தலைதெறித்தவனுக்களடா, குடு செரணை இல்லாதவனுக்களடா; அவன்ற ஏமாற்றுப் பேச்சுக்கும் கூத்துக்கும் கள்ளவாக்கும் போட்ட ஐயாரிசிக் காரனுக்களடா.

கடலில் மையம் கொண்ட புயலாய் குரல் ஒலித்தது அந்தக் குரலிலிருந்தே தோதலில் நிற்கும் போது கண்ணு தலை தெரியலில். இப்ப சாமான் விளைவாசி கூடுதென்று எல்லோருமே ஏசுரானாக, அட பைத்தியக்காரனாக.

“நியாஸ், என் கதையில் ஏதாச்சும் குறையுண்டா?” படகின் முகப்பில் இருந்தவன் தானாகவே எழுந்து படகிலுள்ள “அவலை” எடுத்து வாயினுள் போட்டு ஆத்திரத்தை அடக்கியது போல் மென்று சம்பிளான.

தோணியில் ஏறியுள்ள நன்றை கலனில் எடுத்து வெளியே இறைக்கும் ஹாஸிளின் பத்துப் போட்ட கை அசைத்து கொண்டிருந்தது. “சலா” என்று தண்ணீரை இறைக்கும் அந்த சப்தத்திற்கு மத்தியிலும் ஹாஸிளின் நா பேரோசை எழுப்பியது. தோணியும் படகும் கிபக் கிட்ட நெருங்கி உராய்ந்து கொண்டிரு ஏதோ மொழி பேசுகிறதாய் உள்ளது. நியாஸ் கலன் நூறு அடி ஆழத்தில் கிடக்கும் நங்கூரக் கயிற்றைப் படகில் கட்டினான். ஹாஸிளின் தலையில் தலைப்பா இருந்தது. மனிதப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் போது தலை வெடிக்காமல் கட்டப்பட்டது எனத் தெரிந்தது. தலையடி எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஹாஸிள் திடீரென “இந்த உலகே வேணாம், வேணாம்” என்றான்.

“அட அப்படி ஏன் கதைக்கிறாய்?” என்று பாருக் பதிலிறுத்தான். “சோதனையின்றா என்ன பெரிசா. பெரிசா நினைச்சா பெரிசுதான், சிறுசா நினைச்சா சிறுசுதான்.” என்றான். “அரசியலோட வந்திட்ட இனவாதமே நம்மையும் இம்சிக்கிறது கவலைப்படுவதேனே?”

ஹாஸிள் குனிந்தவாறு மீன்களை தோணியில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். நியாஸ் எழுந்தான். ஹாஸிள் தூக்கி வைத்த பாறை மீன்கள் இரண்டையும் தூக்கினான். விலைபோகாமல் பறிபோகக் கூடிய மீன். இன்று பட்ட மீன்களில் கூடுதலாக பெரிய தளப்பத்து மீன்கள் உள்ளன. ஒரு மாதிரி சமாளிக்கலாம் என்ற எண்ணம் போலு. நியாஸ் இரு மீன்களையும் வலது இடது கரங்களில் வைத்து ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான். மூன்று நாளுக்கு

முறை ஆட்டப்பட்டது. கடலில் வாழும் மீன்களுக்கு இரைக்காகவேளை தூக்கிய ஏறிய தொப்பென விழுந்தது. நான்தோறும் மீன்களை பறிகொடுத்து வரும் நிலைமைகளுக்கு விடுதலை கிடைத்த ஒரு சந்தேகம். நியாஸ். ஏன் கடலில் மீனை எறிந்தாய் என ஹாஸிளோ, பாருக்கோ கேள்விகள் எழுப்ப வில்லை. விசயம் உணர்ந்த தன்மை முகங்களில் தெளிந்தது.

நியாஸுக்கு கவலையும் ஆத்திரமும்தான் எத்தனையோ மைல்களுக்கப்பால் சென்று பிடித்த மீனை எறிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மீன்களைக் கடலில் அலங்காரத்தால் பிடித்திருக்கின்றான். ஆனால் பிடித்த மீனைக் கடலில் எறிந்தது. இதுதான் முதற்தடவை. மனிதில் சஞ்சலம் மேலோங்கி நின்றதனம் ஆடுகிறது.

நியாஸ் மைய இரு கரங் களும் மரத்தப்போய் விட்டன. கவலையில் முகம் மாறியது. நீ ஏன் பிடித்த மீனை கடலில் எறிந்தாய் என்ற உடைந்ததைக்காரனின் கேள்வி எழுந்தால் என்ன பதில் கூறவேண்டும் என்றே புரியவில்லை. நான் செய்தது நியாயம். ஆனா முதலாளி நியாயம்தான் என்பாரா? நான் செய்தது நியாயம்களா? சிலருக்கு சரியாகலாம். நீ செய்தது பிழையல்ல. நீ நல்லதைத்தானே செய்தாய் என்ற ஹாஸிள், பாருக் வார்த்தைகள் எல்லாம் நெஞ்சில் உலுக்கலாடின.

நியாஸ் கற்பனைக் கூட்காற்றிலிருந்து மெல்ல விடுபடுவதற்கு கரையைத் தொடும் அலையில் தனிடுக்கையை மோர்ப்பக்கம் போட்டு தோணியை திசை திருப்பி கரைக்கு வலித்து விடு போது பாரிய அலை எழும்ப வில்லை. போட்டுப்பொடியன் காரன் எதிரே நின்றான். வழக்கம் போல் தோணிகளைக் கரைசேக்கும் குழுவினர் தம் உடற் சக்தியினால் நாலு காச சம்பாதிப்பார்கள். “ஒழுமே...” என்ற அம்பாப்பாடு எழுகின்றது. முதலாளி பக்கத்தில் நின்ற காக்கிச்சட்டைக்காரன் தோணியின் மோரிக்கு மேலோடு எட்டிப் பார்த்தான். நியாஸ் தோணியிலிருந்து இறங்கி காலை தரையில் வைக்கும்போதுதான் கயலுணர்வுக்குத் திரும்பினான்.

“சின்ன மீனும்லையா? மாத்தியா பார்த்திரே. நிலவு காலத்தில மீன் குறையு மாத்தியா. நாளை பட்டாப் பார்ப்போமே.”

“ஏமாறும்” படைவீரனை மரைக்கார் முதலாளி தேற்றுகிறான்.

முதலாளி நல்ல மனிதன். பயந்த சபாவம். அதனால் கேட்டதைக் கொடுப்பான். காசிசுதான் எச்சித்தனம். மீனை முன்னால கொடுத்து விட்டு பின்னால் திட்டுவான்.

முதலாளி மரைக்கார் சந்தோசத்தில்

“மீனு படாதது நல்லதப்பா. எப்படியும் ஐதாறு ரூபா மீன்தூக்குவான். காசா தர்ப்பாரான்.” ஆமாம் என்பது போல் நியாஸ் தலை

அசைத்தான்.

“சின்ன மீனில்லையோ”

நியாஸ் பயந்த எண்ணத்துடன்

“நீர் ஓட்டம் கூட காக்கா. அதனால் சின்ன மீனு குறைவு” என்றான்.

மரைக்கார் முதலாளி மீனை ஏலத்தில் கூலி விற்றான். நல்ல காசுக்கு விலைபோனது. ஆயிரக்கணக்கான தாள் காசுகளை கையில் சளை சுளையாக வைத்திருந்தான். பிறகு நியாஸைப் பார்த்து வார்த்தைகளை கட்டவிடுத்த விட்டான்.

“இஞ்ச... வயிற்றுக்கென தேத்தண்ணிய கீழ்க்ண்ணிய குச்சிட்டு வாங்க. வல பொத்தக் கிக்கு. சின்னராசாட வோட்டில் பால் கறா களக்கப் பட்டிருக்கே, என்னடப்பா. நமக்கு ஒன்றும் படல்லய்யா? நா நினைச்சது நமக்கும் வரலாமென எதிர்பார்த்தேன். ஆனா ஒரு மீனுக் குஞ்சையும் காணோமே! என்ன வோட்டுக்கு காய்கீய் வெட்டினுமா? இதுதான் முதற்தடவை ஒரு மீனுக் குஞ்சு இல்லாம வந்தது.”

இடையில் நுழைந்த பக்கத்து வாடிக்காரன் ‘மரைக்கார் காக்கா ஒரு விசயம்’ என்று அழைத்துச் சென்றான்.

பாருக், ஹாசிஸ் கடையில அப்பம் சாப்பிடுவதற்காக செல்ல நியாஸ் வாடிக்கிட்ட உள்ள கடையில் இளநீர் குடித்துவிட்டு மணலில் அமர்ந்தான். இதுதான் முதற் தடவை. ஒரு மீனுக் குஞ்சும் இல்லையா? நெஞ்சிலே திகிலூட்டக்க கூடிய வார்த்தைகள் எதிரொலித்தன. தப்பித் தவறி முதலாளிக்குத் தெரிய வந்தா, இனி வீட்டிலுதான் இருக்க வேணும். என்ன மடத்தனம் செய்தேன். ஏன் மீனை எறிந்தேன்? முன்னொரு முறை சதீஸ் வோட்டில் மீனை மறந்து வைத்து விட்டு வந்ததற்காக நீக்கப்பட்டான். பாருக் ஹாசிஸ் சரி சொல்லிவிட்டால் என் கதி என்ன? எல்லா நினைவுகளும் வந்து வந்து நெஞ்சை துடித்துடிக்க வைத்தன. அல்லது பிழை என்று தாக்கம் புரிந்தன. நியாஸின் உடலில் வியர்வை நீர் ஊற்றெடுக்கலாயிற்று. திரும்பிப் போய் அந்த மீனைப் பொறுக்கி வர வேண்டும் என இருந்தது. என்னை மன்னிச்சிருங்க. என்னை மன்னிச்சிருங்க. ஆவனுக் எறியாதே என்றிருந்தால் எறிந்திருக்க மாட்டேனே! முதலாளிஊறு வலையில் சிக்கின மீனை முதலாளியைக் கேக்காம தவறு செய்து விட்டேனே! இரு கண்களிலே கண்ணீர் கசிந்தன. பெரும் தவறு செய்தவன் போல மனம் வருந்தினான்.

“மச்சான், மச்சான்”. சிறகடித்த யோசனைகள் எங்கேயோ திடீரெனப் பறந்தன. இரு கரத்தினையும் மணலில் குத்தி எழும்பி சாரனில் ஓட்டியிருந்த பட்டு மணலைத் தட்டினான். அருகில் நியாஸின் தாய் மாமா மகன். சலம்.

“மாமாவுக்கு ராணுவம் அடிச்சிப் போட்டாம். ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய் வந்திருக்கு. ஊட்ட

சனங்க. உம்மா கொலர்றா”.

பதற்றத்துடன் செய்தியை அறிந்து நியாஸ் முதலாளிக்கு தகவல் கொடுத்துவிட்டு புறப்பட்டான். ஆத்திரம் கண்ணிலே தெளிந்திற்று. மீனை எறிந்தது நல்லது எனத் தெரிந்தது.

மாமா மெல்லிய குரலில் “சுதிரையில் இருங்க மக என்று சொன்னார். அக்கம் பக்கத்து வீட்டு ஆட்கள் கூடி ஆரவாரம் செய்தனர்”. மீனு கொடுக்காட்டி ராணுவம் என்ன கணக்கில் அடிக்கலாம். அவன்ற அப்பன் வீட்டுச் சொத்தா. வயிற்றில் கல்லைக் கட்டிகொண்டு குமரே கரை சேர்ப்பதற்காக வயசான காலத்தில் கூட கடலுக்குப் போற மனுசன். கடனு தொல்லையும் நிறையக் கிக்கு போல. கடடின் வீடு குறை. இன்னும் பூசிமுடிக்கல. கண்கெட்டவன். இந்த அடி அடித்திருக்கிறானே! நாசமாய்ப் போவான். இந்த வாசகங்களைக் கேட்டு நெஞ்ச ரணமாளி வலித்தன. சாம்பனைக் கட்டிலில் மாமா படுத்திருக்க சடு சாமல் ஒத்தனம் போடுகிறான் மாமி. உட்காயம் கூட. நெற்றியில் ஆஸ்பத்திரி மருந்து கட்டப்பட்டிருந்தது. உடலில் நிறைய வலி உள்ளது எனத் தெரிந்தது. நியாஸ் முன்னர் அடிபட்ட நினைவு மாமாவின் உள்ளத்தில் எழலாயிற்று. நியாஸை கிட்டக் கூப்பிட்டு “மக. உனக்கும் ராணுவம் அடிச்சலா? என்ன நடந்திச்சி” என்றார்.

தலை ஆட்டிவிட்டு கேட்காதவன் போல அமர்ந்தான். “உசிரைப் பணயம் வைத்து முதலாளி மார்களுக்கு உழைத்துக் குடுத்தே வாழ வேண்டிக் கிடக்கு! மாடி மேலே மாடி கட்டி சுகபோகம் அலுப விப்பானுக். மாட்டாய் உழைச்சிக் கொடுக்கிறவரைக்கும் நாம் நல்லவங்க. நமக்கொரு கஷ்டம் நடந்தால் வந்திருச்சா கொஞ்சம் கூடத் திரும்பிப் பார்க்காத வனுக்கதான் அவனுக். நியாஸ் மனம் பத்தி எளிகிறது” என்று பலமுறையும் கூறும் மாமாவின் நினைவு வந்தது. நாம் எதற்காவது சரி எதிர்த்தோமென்றா அவனுக் வெளியே போ என்ற துரும்பைத்தான் பாலிப்பானுக்.

“இருட்டிலும் வெயிலிலும் கருவாட்டைப் போல காய்வதுதான் மிச்சம். கண்ட பலன் ஒன்றுமில்லை. பேச்சிக்கு இசைவாக அசைந்து பேசினான். நம்பிட அப்பாலித்தனத்தை மதித்தவனுக்.. நிற்காங்கராத தொழிலாளியாகவே வைச்சிக்கிட்டு இருக்கானுக். ஒய்வுதியமில்லை. ஊழியர் சேமலாப நிதி என்று ஒன்று மில்லை. தேராய் நொம்பலம் என்றா நிலை அல்லது ஆன்ற சீட்டே கிழியும். பெரிசா ஹாஜியார் மாதிரி தாடி, தொப்பி வைத்திருப்பானுக். சரியான இஸ்லாம் இருக்காது. இதற்கெல்லாம் முடிவுகட்டவேணும். ஒரு பலமான மீனைத் தொழிலாளர் சங்கம் ஆரம்பிக்க வேணும்”.

“நியாஸ் மச்சான். நியாஸ் மச்சான்”.

அப்பொழுதுதான் புதுவுலக்கு வந்தான். கையில் தேவீர் தட்டுடன் பரிளா நின்றிருந்தான். "மச்சான் தேத்தண்ணி ஆறிப்போகும். குட்டோட குடிங்க."

மாமாவுக்கு கடலுக்கோ அல்லது வேறு தொழிலுக்கோ செல்ல சக்தியில்லை. ஐம்பது வயது என்றாலும் அறுபது வயதிற்கேற்ப "திடகாத்திரமான உடம்பு உருமாறி இருந்தது. சாய்மையில் சாய்ந்து படுத்தவாறு நெஞ்சைப் பிடித்த வண்ணம் "அல்லாஹ். அல்லாஹ்" என்று முணங்கினார். "மக! மக! நியாஸ்!.. முகம் விறைத்துப்போனது. மகளே குடிக்கத் தண்ணி கொண்டு வா. மாமிசைக் கிட்டக் கூப்பிடு! எனக்குப் பயமாக இருக்கு. நா. நா.."

"நியாஸ் தம்பி! நியாஸ் தம்பி! மாமாட கண்ணை முடுங்க, குஹு பிரியது" என்று அயல் வீட்டுக்கார லத்தீப் காக்கா சப்தம் போட்டார். "கண்ணை கசக்கி முடு" மாமி இருந்த இடத்தில் மயங்கி விருந்தாள். ஹோலென அழகைக் குரல் எழுந்தது.

மெயம் அடக்குவதற்கான பூர்வாங்க ஏற்பாடுகள் சுடச்சுட நடந்து கொண்டிருந்தன. ராணுவம் அடித்த ஏக்கத்தில் காலமானார் என்று ஊரெல்லாம் கதை பரவியது. நியாஸுடைய மனசு கரைவலையில் மடியில் சிக்கி கரையொதுங்கும் மீன்களைப் போன்று துடித்திடித்தது. பறிக்குப்பறி வாங்க வேண்டுமென்ற அடையாளம் தெரிந்தது. கையிலொரு துப்பாக்கி. மறுநாள்.

காக்கிச் சட்டைக்காரனின் ஐப் வண்டி-துறையடியில் மீனாக்காக காத்திருக்கும் நேரம். வழக்கமான ஆர்ப்பாட்டத்துடன் வெள்ளையன்ற தோணி கரை இழுக்கப்படுகிறது. மீன் வியாபாரிகள், சீருடைக்காரர்கள் சனக் கூட்டமாய் நிற்க! நியாஸ் குறிபார்த்தான். சரியான தருணத்தில் காக்கிச் சட்டைக்காரனுக்கு எதிரான குறி. குறி தப்பவில்லை. 'டப்' என்று சப்தம் கேட்டது. ஹோலென இரைச்சல். சனம் நாலாதிக்கும் ஓடியது. அந்தக் கூட்டத்தோடு அவனும் கலந்து ஓடினான்.

பொலிஸ் ஊரில் ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பித்தது. நியாஸை சுற்றி வளைத்துத் தேடப்படுகிறது. எவரும் நியாஸைக் காட்டிக் கொடுக்க வில்லை.

மாளிகைக் காட்டு மீள்பிடித்துறையாருடைய தொல்லைகளுமின்றி நடைபெறுகிறது. இப்போது வழமை போல் மாமா வீட்டிலிருந்து நியாஸ் கடலுக்குப் போகிறான்.

2-01-2001

❀ ❀ ❀

வேலி

விடுகள் சரிந்து விழுக்கின்றன
மலையின் கீழ் உள்ளவர்கள் மீது
அதன் கவலைகளை சுத்தி
வளைத்து விடுகின்றன
விடுகள் சிணுங்கி விட்டு எங்கே
மறைந்தன.

கேத்தல்கள் நிறப்பட்டு கிருந்தன.

உங்கள்

ஆடைகளைக் கழட்டுங்கள்
மணலாய்ப் படிந்த மேனியில் மீது
உற்றுங்கள் கொஞ்சம் தண்ணீரை
களைகள் துளிர்விடும்
மர அடியில்

சிறிய நழல் தோன்றி

அது பெரிய நழலாக மாறும்.

விடுகள் சரிந்து விழுக்கின்றன.

மலையின் கீழ் உள்ளவர் மீது

விடுகள் மறக்கவில்லை

அதன் கவலைக்கற்களால்

பாதை சாடிகள் மீது

எறிவதற்கு

நீ சமாதானத்தை வேண்டு

எல்லோருக்கும் அதுவே தேவை

❀ முஸ்லிம் அல் ஆமிதி

அரபிலிருந்து எம்.சி. அஷ்ரப்

நூல் வெளிச்சம்

பாவலரின்

ஆத்மாவின் அலைகள்

பாவலரின் "ஆத்மாவின் அலைகள்" என்னும் கவிதை நூல் வருகையுடன் தென்கிழக்குப் பிரதேச மொழியின் புறவய வெளிப்பாடு தமிழ் இலக்கிய வட்டாரங்களில் பெரிதும் பேசப்படுகின்றது. பாவலர் கையாலான மொழி எடுத்த எடுப்பிலேயே மிரளச் செய்திடும் ஒன்றல்ல. அவரது கவிதை மொழி மிக இனிமையானது. கவிஞரின் குண இயல்பினைப் போலவே மிக மென்மையான கவித்துவப்பாணி சிறகு விரிந்துள்ளது. தன் பிரதேசத்தில் உள்ள மிகக் கடினமான மண்வழி மொழியை லாவகமாக அகவயப்படுத்தி கவிச் சித்திரங்கள் வரைந்துள்ளார். இதனால் அவர் தற்புகழின்மையான நவீன கவிமொழியை அடையாளப்படுத்துகின்ற ஒரு முதன்மைக் கவிஞராவர் என்பது மிகையல்ல.

இந்நூலுக்கு ஏனோ தெரிவில்கலை அரச சாகித்திய மண்டலப் பாசு வழங்கப்பட வில்லை. அந்நூலுக்கு கொடுத்திருக்கலாம் என்று ஒரு கதை ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இருந்து வருகிறது. என்னும் பாசுதான் படைப்பாளரது சகல நுட்பங்களையும் சூட்சுமங்களையும் ஆற்றல்களையும் தீர்மானிக்கும் என்பது அல்ல. படைப்பியலில் தேர்முக குணங்கள் இருந்தாலே போதுமாகும்.

பாவலரின் கவிதைப்பாங்கானது மரபான செய்யுள் மரபை உடைக்கின்ற நவீன கவிதைமொழியும் வசன கவிதை மொழியும் பிணைந்த கலவை. இன்னும் சோல்லப் போனால் சிக்கலற்றக் காட்சி குறியீடுகள் ஒழுங்கமைப்பான படிமங்கள் உட்பொதிந்து கவிதைகள் தூக்கலாக உள்ளன.

எந்த ஒரு படைப்பாளரும் தமது துவக்ககால படைப்புக்களைச் சற்று நேர்த்தியுடன் படைத்தே வாசக உலகை அடைகின்றார்கள் என்று "நானும் என் எழுத்தும்" எனும் நூலில் கலாநிதி முனைவர் சத்திர சேகரன் அவர்கள் படைப்பாளரும் படைப்புமுறைகளும் என்னும் சிறு தலைப்பின் கீழ் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு ஏற்றவாறு பேராசிரியர் எம்.எ நவ்ரமான் அவர்களும் நூலிலே முதல் இடம் அவரது முதன்மைக்கால "உயிர்" என்னும் கவிதை பற்றி சிலாகித்துக் குறிப்பிடுகின்றார். உண்மையிலேயே அக்கவிதையின் சிகரத்திற்குள் ஒழிந்திருக்கும் அர்த்தப்பாடுகளை தம்மனங்களில் அமர்த்தி மீட்டிப் பார்க்கக் கூடியவை.

குச்சி அதன் பெட்டியுடன்
கூடி உரசியதால்
விச்செனவே கடரொன்று
விற்ட்டெழுந்து இங்கு
நின்று சுழன்று
சில நொடியுள் மறந்து காண்

சென்றதவும் எத்திசையோ
சேர்ந்ததவும் எங்கேயோ?
எங்கு ஒளிந்திருந்து
எப்படிச் சென்றதுவோ?

போன்ற வரிசைகளுக்குள் மனித வாழ்வின் தத்துவத்தைச் சிறைப்பிடித்து மனிதனது அற்ப ஆயுட்கால உலகை மிகத்துல்லியமாகப் பதிவு செய்துள்ளார் கவஞர். கவிதைத் தோகுதி முழுவுதும் இந்தக் உயர் பெறுமானம் மிகக் கவிதா வரிகள் விரலிக் கிழக்கிறது. நெற்றிலிருந்து இவ்வெரை தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தில் ஆயிரக் கணக்கில் துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் கிடக்கும் முஸ்லிம் மக்களது வாழ் நிலை அனுபவங்களை ஒரு முழுமையாகப் பார்க்கலாம். அதனுள் இருளில் இருந்து கொண்டு புதிய வெளிச்சத்தைத் தேரும் மனவெழுச்சிப் பேராட டங்கலும், மிருகத்தனத்திலிருந்து விடுபடமுடியாமல் தட்டுத்துமோறும் மனித சமுக்கத்திற்கு உயிசூட்டும் புத்தெழுச்சிக் கீதங்களும், மனத்திருத்தி தெய்விக அன்மை பெற்றுக் கொள்ள மேற் கொள்ளப்படும் பகீர்து பிரயத்தனங்களும், விவசாய வாழ்வியலில் எதிர் கொள்ளும் நெருக்கடிகள் போன்ற வகையிலான சோக வரலாற்றுப் பரிமாணங்களை உணர்ந்தும் கவிதா காணங்கள் கவிஞரின் ஆத்மாவின் அலைகளாக உள்ளன.

பாவலர் அவர்கள் முஸ்லிம் மக்களது கிராமிய வாழ்வியலை பட்ட பூவாகவும் காய்க்க முடியாத காப்புகளாகவும், வண்டுகள் அரித்த குருத்து ஒலைகளாகவும் தம் மனக் கண்ணில் நிறுத்தி அமுது புலம்புகின்றார். கவிதைகள் அர்த்தம்பெற்று மனத்தளத்தில் ரீங்காரமிட்டாலும் கூட ஒரு சில கவிதைகள் ஒரு நிரந்தரமான தீவ்வை முன்வைக்கக் கூடியவகையில் முடிவுற வில்லை. கவிதைகள் ஒப்பாரிபுடன் முற்றுப் பெறுகிறது. இத்தான் தீவ் எனக் காட்டியிருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும். கவிஞருக்கு "அழகான இரு சோடிக்கண்கள்" எனும் மெல்லிசைப் பாட்டு தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு எவ்வளவுக்கத்திகமான பிரபல்லி யத்தை ஏற்படுத்தியதோ அத்தகைய பிரகாசத்துடன் ஆத்மாவின் அலைகள் என்னும் நூலுக்கும் முக்கிய இடம் உண்டு.

எனவே, கவிஞர் கடலோரக் காற்றைச் சுவாசித்துக் கொண்டு கவிதாவுலகில் நந்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுதில் எழும் கவிதைகளை வெறும் கற்பனைக் காற்றாகச் சிதறவிடாமல் மற்றுமொரு நூல் வடிவில் பார்க்க விரும்புகிறோம். இ. அ.

வரிவா ஏ ளக்கன்

அவ்வாறு அமைந்தது

மாத்தளை மாவட்ட தமிழ் இலக்கியப் பாரம் பரியத்திற்குள் மிகத் தடிப்புள்ள இளம் எழுத் தாளர்களின் வருகையம் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது அல்வகையில் மாத்தளை மாவட்டத்தில்

சிறுகதைத் துறையில் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர்களான பாலராஜசனி உக்குவனை அக்ரம் ஆசியவர்களின் லரினா எ ஹக் அவர்களும் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக பரிணமிக்கிறார். அதற்கு லரினாவின் "எருமை மாடும் துளசிச் செடியும்" என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி தக்க சான்றாகும்.

லரினாவின் கதைகளுள் சில கதைகள் ஆழ்ந்து முதிர்ச்சிபெற்ற சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் எழுத்தலக அனுபவங்கள், தேடல்கள், உத்திகள், பாத்திரச் சித்தரிப்புகள், கலை நுணுக்கங்கள் காணக் கூடியதாக உள்ளன. எனினும் தொகுதியில் காணப்படும் கதைகள் மிகச் சிறியதாக உள்ளன என்றும் ஆனால் இது சிறுகதை மரபுக்கு ஒவ்வாதது என்ற குற்றச் சாட்டும் உண்டு. ஆனால் திண்புரசு பத்திரிகையுடன் சின்னத் சிறுகதைகள் அழிமுகமாகின. இவை எல்லாம் கதைகள் அல்ல. அவை மரபுகளை மீறிக் கொண்டு வருகிறது என்று எவரும் கூச்சல் போட வில்லை. இன்று மக்களுக்கு முச்சு முட்டுகிற அளவுக்கு எழலிகள் நிறைந்துள்ளன. அதில் கொஞ்சம் பொழுது கிடைக்குமாயின் சின்னத்திரையினை நாடியே ஓடுகின்றார்கள். கூடுதலாக ஓய்வு எடுத்து நிண்ட கதைகள், நாவல்கள் வாசிப்பதற்கு வாசகர்களுக்கு பொறுமை இல்லை. எதற்கெடுத்தாலும் இயந்திர மயமான வேலைப் படு என்று கூறுவதுதான் தமது காதுக்குக் கேட்கிறது. ஊடகவுலகம் தம்மை ஏமாற்றுகிறது என்று மக்களுக்கு தெரியாமலும் அல்ல. இலங்கையில் பொறுத்த வரையில் சகல குற்றங்களும் குறைகளும் தெரிந்துதான் நடக்கிறது. இந்த புதிய மரபுக் கலாசாரத்தால் மொழி சிக்குண்டு போய் விடுமோ என்ற அச்சப்பாடு வலுப்பெற்றுளும் கூட அவற்றை முறியடித்து தமிழ் மொழியின் அழகிய சாளரங்களை உலகெங்கும் வசீகரத்துடன் ஓங்கி ஓலிக்கச் செய்தவை இந்தச் சின்னத் சிறுகதைகள்தான். திண்புரசு வாராந்தப் பத்திரிகைக்கு பிரதம ஆசிரியராக இருந்த அமரர் அற்புத ராஜா இருந்த கால கட்டத்தில் அப்பத்திரிகை உலகெங்கும் வாசிக்கக் கண்ட காட்சிப் பரவசம் நம் நெஞ்சில் பதிவாக் இருக்கிறது. எனவே இப்பத்திரிகையில் பிரசுரமான சின்னத் சிறுகதைகளை ஒன்று திரட்டி முதன் முதலில் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்தவர் ரூபரானி ஜோசப் இவர்கள் அதை அடுத்து இரண்டாவதாக லரினா இடம் பெறுகின்றார். லரினா கூட காலத்துக்கு ஏற்ப தம்மை மாற்றிக் கொள்கிறார். இது தற்கால எழுத்தாளர்களுக்கு தவிர்க்க முடியாத ஒரு இயல்பு நிலையாகும்.

ஈழத்து இனப்பிரச்சினையின் காரணமாகக் காணப்படும் பிணவாடைகளிலிருந்து முச்சுத்திணை வைக்கின்ற வீசும் வாடைகள் எரிந்து சாம் பலாகிப் போன கிராமங்கள் கட்டடங்கள் ஆகிய வர்ணனைக் காட்சி அமைப்புக்கள கதைகளில் இழையோடா விட்டாலும் போர்க்காலச் சூழலின் பின்புலகங்களை பெண்ணியலோடு தொடர்புபடுத்தி நொந்து நிற்கும் பெண்களது அவல நிலையை "எருமை மாடும் துளசிச் செடியும்" எனும் இறுதியாக இடம்பெறும் கதையில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

"எருமை மாடு வேலியின் ஒரு பகுதியை முறித்துக் கொண்டு தொடத்துக்குள்ளேயே நுழைந்து விட்டிருந்தது. காய்கறி செடிகளை மீறித்துத் துவம்சம் செய்தபடி தன்னிச்சையாய் அது முன்னேறியது. வரலிருக்கும் ஆபத்தை உணராமல், காற்றில் சில சிலுத்துத் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்த துளசிச் செடியை நெருங்கி, அச்செடியின் சின்னத் சிறு துளிகளைத் தன் எச்சில் கடைவாயில் ஏழுக்குமாறு அது கயள்கரம் செய்ய, நறுக்க நறுக்க என்ற சத்தம் கழுத்து மணியோசையுடன் இணைந்து ஓலித்தது. அல்லறவோ எதிர்க்கவோ சக்தியற்ற அந்தச் சின்னத் சிறு செடி முற்றாக அழிந்து போனது"

கூடிய போரினால் தம் தாய் தந்தையர்களை இழந்து அகதிகளாக தஞ்சம் அடைந்த ஒரு சிறுமி வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு அவ்விட்டுத் தலைவரினால் கற்பு பறிக்கப்பட்டு சிதறுண்டு சின்னாயின்னப்பட்டுப் போன ஒரு கொடுமான சம்பவத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட கதையாகும். ஒவ்வொரு கதைகளும் அலுப்பூத் தட்டாதவகையில் வாசகரின் நெஞ்சைத் தூண்டு வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கதைகள் மெல்லென நகரும் ஆற்றின் மெதுவான ஓசையைப் போன்று மென்மையான நடை இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறும் திறன் அவரிடம் ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாத மறைந்திருக்கிறது. சிங்கன மக்கள் செறிந்து வாழுகின்ற பிரதேசத்தில் வாழ்வதால் தேவைக் கேற்ப சிங்களச் சகோதர மொழிப் பேச்சுவழக்கினையும் பாத்திர உரையாடல்களின்போது பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அவரது கதைகளில் பெண்ணியத்தின் சார்பான அன்னைவர்கள் அழகம் இனங்காட்டத்தக்கவாறு அமைந்துள்ளது. தானொரு பெண்ணியல்வாதியாக வளர முயற்சிசெய்கின்றார். இவ்வளர்ச்சி பாராட்டத் தக்கது. பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்கள் முன்னூறியில் கூறுவது போன்று மூத்த சிறீதாயினும் கீர்த்தி பெரிது என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப லரினாவின் கதைகள் மனநிறைவைத் தரக் கூடியதாக உள்ளன. பேராசிரியர் எம்.எ நூலுமான் வாழ்த்துரையில் குறிப்பிடுவது போன்று ஆக்க இலக்கியத்திதறுயிலும் இசை, நாடகம், ஓவியம், மொழிபெயர்ப்பு போன்ற சகல துறைகளிலும் சகல கலா வல்லவியாக சிறந்தோங்க வாழ்த்துகிறோம். இ. அ.

அறபுலகம் பொருள்கள்,

அஹ்மத் ஷல்கி

ரீ. அமாலுஸ்லாஹ்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டளவில், அறபுகளின் ஆதிக்கம் வெகுவாக மங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது ஈரான், ஈராக், சூடான, மொரோக்கோ முதலான நாடுகளில் பெயரளவிலேயுமிருந்த ஆதிக்கமும் கால ஓட்டத்தில் மறைந்து போனது. அறபுலகம் அரசியல் பொருளியல், சமூகவியல் போன்ற முக்கியமான அம்சங்களிலும் தேக்க நிலையை அடைந்திருந்தது. எனினும், எகிப்தின் நைல் நதியின் கரையோர ஈரழிப்புப் பிரதேசத்தில் சில நம்பிக்கை ஓளிக்கிறோர்கள் தென்பட்டன.

19ம் நூற்றாண்டில் எகிப்து உஸ்மானியர் வசமிருந்தாலும், ஆங்கிலேயருடைய அரசவணைப்பில் ஊள்ர்த்தது. ஆயிரமாண்டுக்கால முஸ்லிம்களின் ஆட்சி முறைமை சீரழிந்து மேலைத்தேய நாடுகளின் சமூக, கலாசார, விஞ்ஞான வேலைத்திட்டங்களுக்கு மத்திய கிழக்கு நாடுகள்தான் துணைபோயின. இதனால் முஸ்லிம் நாடுகளுடைய சுய மரியாதைகள் தனக்குரிய தனித்துவ அடையாளங்கள் பறிபோயின இந்நிலையில் இஸ்லாத்தின் செய்தியை புத்தாக்கம் செய்து, மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டுவர பேரறிஞர்களான ஐமாலுதீன் அப்கானி, செய்க் முஹம்மது அப்துஹ் முதலியோர் தத்தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த முயன்றனர். அவை அந்நிய சக்திகளுக்கு எதிரானதும் சிந்தனை ரீதியிலான படை எடுப்பாகவும் இருந்தது. இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் தான் எகிப்தின் கெய்ரோ நகரில் 1869ல் அஹ்மத் ஷல்கி பிறந்தார். சிறு பிர்யம் முதல் அவரில் எதிர்காலத்தினை வெல்லும் சிந்தனைத்திறுங்கள் யிளிர்ந்தன. காலவோட்டத்தில் கவிப்பேரரசாக பரிணாமம் கண்ட அவர் தன் சமூகத்தின் சன நிலை கண்டு கொதித் தெழுந்தார். மெய்த்தடிப்பும், தர்மாவேசமும், அறச்சீற்றமும் கொண்ட பன்முக ஆளுமைக்கிக இவர் இலட்சியப் பருஷராகத் திகழ்ந்து தான் சார்ந்த சமூகத்தின் உய்விற்கு ஓயாதுழைத்தார். சமூகத்தின் பின்னடைவுகளையும் சீ, திருத்த முயற்சிகளையும் இலக்கியக் கண்ணாடி யூடாகக் காட்டி அறபுலகிற்கு செய்த பணி அளப்பரியது. இவர் ஆரம்ப, உயர் நிலைக்கல்வியை கெய்ரோவில் கற்றார். 1885ல் பாடசாலை கல்வியை முடித்து விட்டு சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து மொழித்துறையில் தேர்ச்சி பெற்றவர் தெளபீக் பாலாவின் அரண்மனையில் கவிஞராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அங்கிருந்து சட்டத்துறைக் கல்விக்காக பிரான்ஸ் நாடு சென்றார். அந்நாட்டு இலக்கியம், நாடகம் முதலிய துறைகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காட்டினார். விக்டர்கியூகோ, லாபோன்ஸ்ன் முதலிய இலக்கிய மேதைகளின் படைப்புகளை அலசி ஆராய்ந்தார். லாமாட்டினுடைய கவிதைகளை அறபு மொழிக்கு மொழியெயர்ந்ததுத் தந்தவராவார்.

போலித்தனங்களையும் கபட நாடகங்களையும் எள்ளிநகையாடியவர்களை இவங்கண்டு அவர்நளைத் துகிலுரித்துக்காட்டி சமூகத்தினை விழிப்புறச் செய்த அஹ்மத் ஷல்கியின் கவிதைகள் பாலாவும் பற்றது சென்றது. தமிழகத்துப் பாரதி தத்துவக் கவி அல்லாமா இக்பால், இந்தியாவின் ரவீந்திர நாத் தாகூர், வங்கச் சிங்கம் நஸ்ருல் இஸ்லாம், துருக்கிய முஹம்மத் ஆதிப் முதலிய கவி மேதைகளின் கவிதா வீச்சுக்களை ஷல்கியினுடைய கவிதைகளிலும் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அறபுலகக்கவிஞர்களான மஹ்முத் அல்அக்காத், இப்றாஹீம் நாஜீ் மஹ்முத் ஹசன் இஸ்மாயீல் ஆகியோருடைய முயற்சிகளில் ஷல்கியினுடைய படைப்புகள் தனித்துவத்திலும் தகைமையிலும் தனியான இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றன.

பன்மொழிப்புலமை கொண்ட இவரது கவிதைகள் எகிப்தின் நைல்நதிக் கரைகளைத் தாண்டி யூட்டிரமன், கைகிரீஸ், நதிகளுடாக பாரச்சம், சிந்து நதிக் கரைகளைத் தாண்டிச் சிறகடித்துள்ளது. அப்பாலியர் கால பெருங்கவி அல் முதந்பிக்குப் பிறகு தோன்றிய முதல்தர அறபுக் கவிஞர் ஷல்கிதான் என இலக்கிய விமர்சகர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர். 1927இல் இவரது முதற் கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது அநேக அறபுநாடுகள் அதனை வாழ்த்திப் பெருவிழா எடுத்தன.

முதலாம் உலக மகா யுத்த காலப் பகுதியில் ஆங்கிலேயர்களை தனது கவிதைகளால் பறட்டியெடுத்த அவர் ஸ்பெயினுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். ஸ்பெயின் இழந்துவிட்ட இஸ்லாமியத் தலைமைத்துவம் அதன் கலாசார சிறப்புக்கள் குறித்து இக்காலப் பகுதியில் தனது இலக்கிய படைப்புகளைக் கொண்டந்தார். நான்கு வருடங்களின் பின் தாய்நாடு திரும்பிய இவரது கவிதைகள் உலக உருண்டையில் வதைபடும் அறபு இஸ்லாமிய தேசத்திற்காக சீற்றத்துடன் சமர்ப்பின்தன.

“கீழ்க்கீச் லாஹும் நாசிமக்ஸாம் ஒரே குழும்ம், ஞர்ஸ்ம், கிதாக்கைகளிச் நாம் ஒரு தாய் மக்கள்” என்ற இவரது கவிதை அடிகள் அறபுலகத்தின் சிதறல்களை ஒன்று போக்கவும் சொந்த மண்ணில் சகோதரர்கள் படும் அவஸ்தைகளை எதிர்த்தும் குரல் எழுப்பின.

எகிப்தின் அரசியல் கட்சிகள் தமக்குள் சர்ச்சைப்பட்டுப் பிணங்கிக் கொண்டன. காலவித் துவத்தின் கொடிய நச்சுச் சிந்தனைகளுக்கு இவை பலியாயின பயிரை விழுக்கின வேலிகள். இதனால் வெகுண்டிருந்த கவிஞர்:

“இயின்ஸாஷு உம்யிஷு எதுவகர சிதாடரும்?
எதை நோக்கி இம்மாலியர் சச்சரவு?
கட்சி பீள் கட்சியாய் நாம் சிரஸ் பிர்யாஹ்பேத்தோம்
சுமர், நாம் புத்தாக்கம் புரியும்க்கை
மத்புக் குரியலர்காஷும்க்கை”

என்று உடனிகழ்காலத்தை காய்ச்சி செய்பாய் செவிகளில் வார்த்தார்.

நவீனயுக இஸ்லாமியக் கவிஞராக கணிப்பிடப்படுவார்களில் முதன்மையானவராக விளங்கும் நமது கவிஞர் இஸ்லாமிய சிலாபத் இஸ்லாத்தின் புனிதஸ்தலங்கள், வஹீ, நூபுவத், நிஸாலத், குர்ஆன் முதலியவற்றின் சிறப்புக்குறித்துக் கவிதைகள் படைத்துள்ளார். நபிகளாரது கால வாழ்வுமுறை குறித்து இவரது கவிதைகள் கூடுதலாகப் பேசுகின்றன. நபிகளாரின் சிறப்புக் குறித்து இவர்பாடிய பாக்களின் சில வரிகளை இங்கு குறித்துக்காட்டலாம்.

“நீநர்ஹீ பீதந்தஹு பீரூஸ்

ஒன்யுத்தஹு

காஸம் டுன்ஹைதஹுப் புகஹ்பாஹுஹு”

மக்களின் குரலாக ஒலித்த இம்மகா கவிஞர் வெறும்படல்களாக காணப்பட்ட அறபுக் கவிதை முறைமையை நீண்ட காலியங்களாக மாற்றி யமைத்துள்ளார். ‘அறபு நாடுகள்’, ‘நைல் நதிப்பள்ளத் தாக்கு’ முதலியன இவ்வகையின. ‘இஸ்லாத்தின் மேதைகள்’ என்பது இவரது தலைசிறந்த காப்பியமாகும். உரை நடையில் கவனம் செலுத்திய இவர் ‘தங்கச் சந்தைகள்’ என்பதை யாத்தார். கண்கள் உறங்கும் அழகியே, ‘உயிர் பிறந்தது’ என்பன உயிர் கசிந்தி உருகும் காத்தற் கவிதைகளாகும்.

அறபு இலக்கியத்துறைக்கு கவிதை நாடகங்களை (Verse Dramas) இவர் அறிமுகப்படுத்தினார். ‘மஜ்ஹான் ஸய்லா’(1931) ‘கனியோபாட்ரா’(1929) ‘கம்பீஸ்’(1931) ‘மஹா முஹம்மத் அலி’(1932) ‘அன்தரா’(1932) ‘ஸ்பெயன் இளவரசி’(1932) என்பன பெரும் புகழ்படைத்த இவரது கவிதை நாடகங்களாகும்.

தன் படைப்புக்களால் உறைந்து கிடந்த அறபுகளின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி எழுச்சிக்காய் பாடுபட்டு சமூகத்திற்கு உரமான நமது கவிஞர், தன் அந்நிய காலத்தில் (1930) கடுமையான சுகவீனமுற்றார். அவ்வேளையிலும் கூட ஹுஸைன்(ஃ) அவர்களின் சரிதையைப் படித்து கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தார். மரணத்திற்கு ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு முன் கூட கவிதை இயற்றினார். இறுதியில் 1932 ஒக்டோபர் மாதம் மண்ணின் மடியில் ஓய்வு கொண்டார். அறபுலகை வலம் வந்த கவிச் சூரியன் அன்று அஸ்தமித்தப் போனது.

ஈராக்கியர்களுக்காக

அந்த அந்நியர்கள்

கின்னூயொரு முறை

வெள்ளை வானத்தை

வீணாக்க வந்துள்ளார்கள்

ஈராக்கியர்களே

ஈயானைக் கட்டிக் கொண்டு

எதிர்ப்பை அழித்து விடு

அகர ஆபத்தங்களையோ

அகன்ற கறுப்புத் திட்டங்களையோ

உங்கள் நம்பிக்கையின் முன்

உட்கார கிடமளிக்காதே

உங்கள் கிரத்தத்தை அருந்தலாம்

உங்கள் கண்ணீரைக் களவெடுக்கலாம்

ஆயினும்

அராபிய வீரத்தை

அணைப்பதற்கு தலை குளியாதே

தாங்களொரு விடுதலை வீரர்களான

உங்கள் கிரத்தத்தின் மீது கிருந்தே கூறலாம்

ஒற்றுமையே எம் எதிர்காலச் சீத்தமெனப்

போட்டு.

அடக்குமுறை

அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு

வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டியின்

மீதான

கிறிஸ்தீ சின்னம் என்பதனை

எதிர்கள் என்றாவது ஒருநாள்

அறிந்து கொள்வார்கள்- அச்சமீற

சீறு சீறு கற்களைக் கொண்டாவது

எதிர்கள் மீது படை யெடுப்போம்.

“கலாநிதி எ.ஆர்.எம். இம்தியாஸஸ், சீனா.

வடமேல்மாகாண முஸ்லிம்களின் நூட்டார் மூலங்கள்

தொடர் : 01

இயாசா அம்ரூம் ஹர் B.A (Hons)

வடமேல்மாகாணம் - ஓர் அறிமுகம்

இலங்கைத் தீவின் ஒன்பது மகாணங்களுள் மேற்குக் கரையின் சிறப்புமிக்க மாகாணமாக வடமேல் மாகாணம் அமைந்துள்ளது. இம்மாகாணம், வடக்கே வடமாகாணத்தையும் வடகிழக்கே வடமத்திய மாகாணத்தையும் கிழக்கேயும் தென்கிழக்கேயும் மத்திய மாகாணத்தையும் தெற்கே சப்பிரகமுவ, மேல்மாகாணங்களையும் மேற்கே முழுமையாக இந்து சமுதாயத்திற்கும் எல்லைகளாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

இம்மாகாணம் புத்தளம், குருநாகல், ஆகிய இரண்டு மாவட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது. புத்தள மாவட்டத்தில் புத்தளம், சிலாபம், ஆனமடுவ, வெள்ளப்புவ, நாத்தாண்டிய ஆகிய ஐந்து தேர்தல் தொகுதிகள் காணப்படுகின்றன. குருநாகல் மாவட்டத்தில் மாவத்தகம், தொடங்கல்வந்த, குருநாகல், கல்கமுவ, யாப்பகுவ, வாரியப்பொல, ஹீரியால, திக்கவடுட்டி, பண்டுவஸ்நுவர, பீங்கிரிய, கடடுகம்பொல, குளியாபிட்டி, தம்பதெனிய, பொல்கஹுவலை ஆகிய பதினான்கு தேர்தல் தொகுதிகள் உள்ளன.

வடமேல் மாகாணத்தின் காவலலை பற்றி முக்கியமாகக் கூறத்தக்கது. இப்பிரதேசத்தைச் செழிப்பாக்கும் தெற்று ஓயாவுக்கு வடக்கே பொதுவாக உலர் வலயமாகவும், தெற்கே ஈர வலயமாகவும் விளங்குவதாலும், இம்மாகாணத்தின் 30mm சமவயரக்கோட்டுக்கு உட்பட்ட பகுதி கரையோர சமவெளியிலும் 30mm தொடக்கம் 300mm வரையிலான பகுதி உள்ளக சமவெளியிலும் காணப்படுகின்றன.

இம்மாகாணத்திக் வெப்பநிலையை நோக்கின், சராசரியாக 25°C முதல் 27.5°C நிலவுவதைக் காணலாம். ஈரவலயம் ஆண்டு முழுவதும் 2000 மி.லிமீற்றருக்கு மேற்பட்ட மழைவீழ்ச்சியையும் உலர்வலயம் அதற்கு உட்பட்ட மழைவீழ்ச்சியையும் பெறுவதை அறிய முடிகின்றது. இம்மாகாணத்தில் உள்ளடக்கியுள்ள புத்தள மாவட்டம் சுமார் 2976.9km² (சதுர கிலோமீற்றர்) பரப்பையும் குருநாகல் மாவட்டம் 4277.8km² பரப்பையும் கொண்டுள்ளது.

வடமேல் மாகாணத்தின் போக்குவரத்து வசதிகளை நோக்கும் போது, புத்தள மாவட்டத்தையும் பொழும்பு, குருநாகல், அநுராதபுரம் முதலிய பிரதான நகரங்களையும் இணைக்கும் வீதிகள் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். புத்தளப் பிரதேசத்திலிருந்து கொழும்புக்கும் புலகவணம்பு போக்குவரத்து வசதி உண்டு. குருநாகல் மாவட்டத்தை நோக்கின்,

குருநாகல் நகரிலிருந்து பரவலாகப் பெரும்பாலான இடங்களுக்குப் பிரதான வீதித் தொடர்புகள் உள்ளதைக் காணலாம். உதாரணங்களாக, குருநாகலில் இருந்து கொழும்பு, நீகொழும்பு, சிலாபம், புத்தளம், அநுராதபுரம், கண்டி, மாததளை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு போன்ற நகரங்களுக்கு பிரதான வீதிகள் செல்வதைக் கூறலாம். இலங்கையிலே பிகப்பெரிய பஸ் தரிப்பு நிலயத்தைக் குருநாகலே கொண்டுள்ளது. குருநாகலிலிருந்து கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களுக்குச் செல்லவும் இங்குள்ள பொல்கஹுவலை புகையிரத சந்தியிலிருந்து கொழும்புக்கும், மலையகத்திற்கும் செல்லவும், மாகோ சந்தியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு முதலிய இடங்களுக்குச் செல்லவும் புலகவணம்பு இரும்புப் பாதைத் தொடர்பு உண்டு.

இம்மாகாணத்தின் சனத்தொகைப் பரம்பல் இனாதிபக நூற்றுவிதத்தில் நோக்கலாம்.

இனாதிபக பிரிவு புத்தளமாவட்டம் குருநாகல்மாவட்டம்

1. சிங்களவர்	82.6	93.1
2. இலங்கைத் தமிழர்	6.7	1.1
3. இந்தியத் தமிழர்	0.6	0.5
4. முஸ்லிம்கள்	9.7	5.1
5. வேறு, பரங்கியர் போன்றோர்	0.4	0.2
	100.00	100.00

இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது, வடமேல் மாகாணத்தில் புத்தள மாவட்டத்திலேயே அதிகமான முஸ்லிம்கள் செறிவாக வாழ்கின்றனர் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் 1981, 1989, 1996 ஆகிய ஆண்டுகளில் எடுக்கப்பட்ட சனத்தொகை கணிப்பீடுகளின்படி புத்தள மாவட்டத்திலும் குருநாகல் மாவட்டத்திலேயே சனத்தொகை அதிகமாக இருப்பது புலனாகின்றது.

மதிப்பீடு	புத்தளம் மாவட்டம்	குருநாகல் மாவட்டம்
1981	493,344	1,212,755
1989	580,000	1,390,000
1996	632,000	1,452,000

இம்மாகாணத்திலுள்ள புத்தள மாவட்டத்தின் பிரதான முஸ்லிம் குடியேற்றங்கள் பின்வருமாறு.

1. புத்தள நகரமும், அதைக்குழுவள்ள முள்ளிபுரம், சவீவுபுரம், தில்லையடி, மணற்குன்று போன்ற உபகிராமங்கள் அடங்கிய வலயம்
2. கரைத்தீவு, இஸ்மாயில்புரம், இலவங்குளம், கல்லடி, அம்பலம் முதலியன அடங்கிய வலயம்.
3. நுரைச்சோலைக்கும் கற்பிட்டிக்கும் இடைப்பட்ட

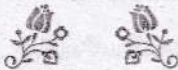
வலயம்.

04. பழநியலுக்கும், கொத்தாந்தீவுக்கும் இடைப்பட்ட வலயம்.
05. மதவாக்குளம், சங்கட்டிக்குளம், முதலைக்குழி ஆகியன அடங்கிய வலயம்
06. பூளிச்சாங்குளம், நூரக்குழிவிலு ஆகியன அடங்கிய வலயம்.
07. சிலாபம் நகரமும் அதைச்சுற்றியுள்ள வட்டக்குழி, சங்குட்டான், ஜெயபீ, சவராணை, மைக்குளம் போன்ற உபகிராமங்களும் அடங்கிய வலயம்.
08. கொட்டரமுல்லை, மாவிங்கலை, நாத்தாண்டிய, தும்மோதர, நாராவில் ஆகியன அடங்கிய வலயம்.
09. பூஜ்ஜம்பல கிராமம்
10. மாதம்பை

இவ்வாறு பத்து வலயங்களாக வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

புத்தள மாவட்டத்துடன் ஒப்பிடுமபோது, குருநாகல் மாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் செறிவாக ஐதாக வாழ்வதை அவதானிக்கலாம். குருநாகல் மாவட்டத்தில் குறிப்பாக, குருநாகல், குளியாட்டிய, நிக்கவரட்டிய, தம்படுதெனிய, கட்டுகம்பல, பொல்கஹுவெல, பிங்கிரிய ஆகிய தேர்தல் தொகுதிகளிலே முஸ்லிம்கள் கணிசமான தொகையினராக விளங்குவதைக் காணலாம். இதனடிப்படையில், வடமேல் மாகாணத்தின் புத்தளம், குருநாகல் ஆகிய மாவட்டங்களில் முஸ்லிம்கள் கணிசமான அளவில் வாழ்கின்றனர். இதனால், அம்மாகாணத்தில் ஏனைய இன மக்கள் வாழ்ந்த போதிலும் முஸ்லிம்களின் வாழ்வியலம்சங்கள் பெருமளவிற்குக் தவித்தன்மை வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. அத்தோடு ஏனைய மதத்தோரும் தங்களுக்குரிய தனித்தன்மையுடன் விளங்குவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

இவ்வாறான சிறப்பம்சம் பெற்ற இம்மாகாணம், இலங்கை வரலாற்றிலே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

தூய்

திங்கள் பத்துத் தாங்கியே
எனை டகம் கண்டாய்
கல்வியே கருத்தாய்க்
கவர வைத்தாய்
காசினியில் எம்நிலை
உயர வைத்தாய்

தயது செய்தால்- தூயது
சொல்வாய்
தாயது கொள்ளும்
அன்பு யாரது செய்வார்
கிப்புவியில்?

பாலோடு - நீ
உடட்டிய பாசம்
தோளோடு
வளர்ந்த பின்னும்
தொடர்வது - உன்
பெண்மையன்மால்

தாயோடு வந்ததால்
ஷசேய் யென்று
நாமம் பெற்றேன்
சேயொன்று சுற்றதனால்
தாயென்று வரம் பெற்றாய்
பொறுமையின்
நீயோர் புதுமை
அதனால்,
பெண்மைக்கு வந்ததோர் பெருமை.
தாயோ
தரணியும் கிதனால்தான்
தாயென்று நாமம் பெற்றதோ?

ஞெந்தாய் ஏ. ஹக்கீம்

(தமிழ் விசேட துறை)

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

19ம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம் இலக்கியமும் பண்பாட்டுப் பின்னணியும்

கலாநிதி எம். எஸ். எம். அனஸ்

புலவர்களின் பெயர்ப்பெயர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளுக்கு முக்கியம் தரப்படுமாயினும் பிரதான புலவர்களின் இலக்கியப்படைப்புகளே ஆய்வுக்கெடுக்கப்படவுள்ளது. இவ்விடயத்தில் புலவர்களின் பெயர்கள், அவர்தம் சேவைகள் படைப்புக்கள் பற்றிய தகவல்களை வாசகர்களாகிய நீங்களும் தந்தி உதவலாம்.

19ம் நூற்றாண்டைப் பெரிதும் மையப் படுத்தியதாகவே இக்கட்டுரைத் தொடர் அமைய வுள்ளதாயினும் 18ம், 20ம் நூற்றாண்டுகளின் போக்குகளையும் விளைவுகளையும் உள்ளடக்கியதாகவும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பாதிவரை நிடித்த இலக்கியத்தோடு நெருங்கிய வகையில் சென்றுகொண்டிருந்த முஸ்லிம் பண்பாட்டம்சங்களின் சில கூறுகளையும் இக்கட்டுரை கவனத்திற் கொள்ள உள்ளது.

புலவர்களின் அல்லது இலக்கியங்களின் படைப்புக்கள், பங்களிப்புக்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தரும் அதேவேளை பொதுவான இலக்கியப் போக்கு, சமுதாய சூழல் அறிவு நிலை முதலியனவும் இத்துடன் சேர்த்தும் பேசப்பட இருப்பதை ஒரு விசேட அம்சமாகக் கொள்ளலாம். தனித்தனியான புலவர்கள் பலரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் சில இலக்கியப் பங்களிப்புக்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டு வந்த போதும் இக்காலப்பிரிவும் அதன் இலக்கிய பண்பாட்டு உள்ளடக்கமும் முழுமையான பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் இல்லை. அல்லது மிக அரிதாக நடந்திருக்க வேண்டும்.

முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பங்களிப்புக்களும் அதை இலக்கிய உலகிலும் இலக்கிய வரலாறுகளிலும் பதிவு செய்தலும் பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் 1970களின் பிற்பகுதியில் நடந்த போது இக் கட்டுரையாசிரியரும் இவ்விடயம் தொடர்பாக நடந்துள்ள குறைபாடுகளை அப்போது சுட்டிக்காட்டி எழுதிய கட்டுரை இன்றைய இவ்வெண்ணத்தின் மூலக் கருத்தாக இருக்கலாம். அதனோடு மற்றவர்களில் தங்கியிருக்காது முஸ்லிம் இலக்கியங்களையும் பண்பாட்டையும் முஸ்லிம்களே பேச முற்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையை இக்கட்டுரை ஆசிரியர் முன்வைத்தார்.

எவ்வாறாயினும், இவ்விடயம் தொடர்பான நேரடியான அனுபவங்களும் தொடர்புகளும் புத்தளம் பிரதேசத்தின் மூத்த புலவர்களான ஷெய்கு இஸ்மாயில் புலவர், ஷெய்கு அலாவுதீன் புலவர் பற்றிய ஆய்வுகள் தேடல்களின் போதுதான் ஏற்பட்டன. புத்தளம் மாவட்டம், குருநாகல் மாவட்டம், மன்னார் மாவட்டம் வரை இவ்விரு புலவர்கள் பற்றிய தரவுகள் பெறப்பட தூண்டிய அளவு இவ்விடயம் விரிவு பெற்ற பண்பாட்டு மற்றும் புவிமியல் தொடர்ச்சியைக் காட்டி நின்றன.

கிழக்குமாகாணத்திலும், மன்னார் மாவட்டத்திலும் முஸ்லிம்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பில் நாட்டார் பாடல்கள் தனித்துவமான இடத்தைப் பெறுவது நன்கறிந்த செய்தியாகும். புத்தளம் பிரதேசத்தில் நாட்டார் பாடல்கள் அத்தகைய முக்கியத்துவத்தைப் பெறவில்லை.

புலவர்கள், நாட்டார் இசையைத் தழுவி பாடல் இயற்றுவோர் மூலம் அத்தேவை நிறைவு பெற்றது. இவையும் வாய்மொழிப் பாடல்களாகவே மக்கள் மத்தியில் வலம் வந்தன. வழி நடைச்சிந்து, கப்பல் பாட்டு, தெம்மாங்கு, கீர்த்தனை போன்ற இசை வடிவங்களில் வாய் வழிப் பாடல்களாக இருந்த இவற்றை அண்மைக் காலமாகத்தான் அச்சுவடிவில் காணமுடிகிறது. இருந்தும் எண்ணற்ற பாடல்கள் காலவெள்ளத்திற்கு இரையாகிவிட்டன.

இலக்கிய ஆர்வம், இசை உணர்வு என்பது மனிதனின் இயல்பான ஆவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அலாதிமாக இவற்றில் அவன் தனது ஈடுபாட்டைக் காட்டி வந்துள்ளான். இதில் எந்த இனமும் விதி விலக்கானதாக இருக்கவில்லை. இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ்மொழியை ஏற்றுக்கொண்ட முஸ்லிம்கள் தமது உணர்வுகளுக்கு வுக்காலாக இவற்றைத் தமிழிலக்காக வெளிப்படுத்திவந்தனர்.

எழுத்திலும் வாய் மொழியாகவும் கதை இலக்கியங்கள் முதல் இசைப்பாடல்கள்(Lyrics) வரை அவர்கள் வழங்கித் தமது அடிப்படை உணர்வுகளுக்கும் பண்பாட்டிற்கும் அணி சேர்த்தனர். கதையும் கவிதையும் இசைப்பாடலும் அவை இயல்பிலேயே பண்பாடாக இருப்பதுபோல அவை பண்பாட்டின் வாகனங்களுமாகும். உலகத்தரத்தை அல்லது தேசிய மட்டத்தை எட்ட முடியாது போனாலும் மக்களின் உள்ளக் கிடக்கைகளையும் பண்பாட்டு உணர்வுகளையும் அபிலாசைகளையும் வெளிப்படுத்தியதில் அவை எந்த உயர் படைப்புகளுக்கும் எவ்விதத்திலும் குறைவுடையதல்ல. பண்பாட்டைச் சொல்வதாகவும் அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டதாகவும் இருப்பதனால் அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஆவணங்களாகும். ஒரு வரியோ ஒரு சொல்லோ நமது சமூக யதார்த்தத்தையும் வரலாற்றையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைய முடியும். முஸ்லிம்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றையும் சமூக வரலாற்றையும் கட்டியெழுப்ப ஆதாரங்களைத் தேடி அலைவோருக்கு இவை பெரும் ஆறுதல் அளிப்பனவாகும். கற்பிட்டி மரைக்கார்கள் கப்பலோட்டிய சரித்திரம் ஷெய்க் இஸ்மாயில் புலவரின் கப்பல் பாட்டில் மட்டும்தான் பதிவாகியிருக்கின்றது. ஒரு காலத்தில் செல்வாக்கு மிக்கதாக இருந்த கற்பிட்டியின் சரித்திரத்தைக் காட்டும் ஆவணம்போல் அது இருக்கிறது. கற்பிட்டி, புத்தளம் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் குதிரைமலைக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தேடும் போது 18ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இப்புலவர்தரும் பாடல்வரிகள் தரும் ஆதாரங்கள் மிகவும் பயனுள்ளவை.

இது எல்லா மாகாணங்களுக்கும் பொருந்துவதாகும். சீரான தொகுப்பு மற்றும் ஆய்வு களின் மூலம் 18,19ம் நூற்றாண்டு இலக்கியங் களையும் ஏனைய காலப்படைப்புக்களையும் அடையாளம் காண்பது முஸ்லிம் இலக்கிய- பண்பாடுகளின் அடையாளத்தைக் காண்பது மட்டுமல்ல சரித்திரத்தின் அடையாளத்தை வலிமைபெறச் செய்வதுமாகும்.

ஸ்ரீநாதர் தாய் விளம்புகிறார்

(ஸ்ரீ ஆய்வாத்வுரப் பல்கலைக்கழகத்தில் இடம்பெற்ற பகடிவதை காரணமாக அகால மாணாள் மாணவன் சந்தாவுக்கு இக்கவிதை சமர்ப்பணம்)

நானின்னும் மீள அழைக்கிறேன்,
ஒரு சிறு மல்லிகையின் சுகந்தமாய்
நீயெந்தன் வாழ்வின் பிரவேசீக்த அந்த நாளை.
முதன் முதலாய் உனைக் கன்போது
நான் சலிந்தேன்
உலக முழுமையும்
என்கரம் வந்தும்றதாய்
உணர்ந்தேன்
நான்தோலும் நீயொரு
சின்னஞ்சிறு செடியாய்
வளர்வது கண்டு மகிழ்தேன்.
ஆனால்.....
எதிர்பாராதொரு தருணத்தில்
முகந்தெரியா (த) ராட்சகரால்
துண்டு துண்டாய் -செடி
வெட்டியெறியப்பட்டது.
கிளிமேலும் நீ
கிங்கில்லை என்பதை
கிடயம் நம்பமுக்கிறது
(கின்னும் கூட நான்) செவ்வடுக்கிறேன்
உன் காலடிச் சத்தத்தை.....
உன் அன்புக் குரலை....!
என்னும் ... யதார்த்தம் எனை
கூயிலெழுப்புகிறது
'என்றைக்குமாக நீ'
எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளாய்
என் சந்தோசங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டு
முடிவுறாத கண்ணீருடன்
நானிங்கு (தனித்து) விடப்பட்டவனாய்!

ஆங்கிலத்தில்: அஞ்சல் சந்திரா சிம்வா
தமிழில்: கவினா ஏ. ஷக்

கால் பருகிய கால்

மலர்

முன்னெப்போதையும் விட, இன்று தமிழ் எழுத்தலகம், ஒரு முக்கியமான கட்டத்தில் இருக்கிறது. பெரும் சாதனைகளும் சவால்களும் அதன் முன் விரிந்து கிடக்கின்றன. இன்று அவற்றை அது எப்படி எதிர்கொள்கிறது என்பதைப் பொறுத்தே அதன் நாளை வரலாறு இருக்கும்.

இன்று தமிழிலக்கியம் என்பது தமிழ் நாட்டில் எழுதப்படும் இலக்கியம் மட்டுமல்ல, "வட வேங்கடம் தென் குமாரி ஆயினதே தமிழ் கூறு நல்லுலகம்" என்று பண்டாரணர் வகுத்த எல்லைகளை என்றோ தமிழ் தாண்டிவிட்டது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் மட்டுமே தெளிவாக ஐநூறு ஆண்டுகால வரலாறு இருக்கிறது. பாரம்பரியமாகத் தமிழ் பேசப்படும் ஆசிய நாடுகளான இலங்கை, சிங்கப்பூர் மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் மட்டுமல்ல, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, நோர்வே போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்தும், கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய வட அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்தும் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்தும் இன்று தமிழ் படைப்புக்கள் வெளியாகின்றன. ஆங்கில இலக்கியம், அமெரிக்க இலக்கியம், லத்தின் அமெரிக்க இலக்கியம், ஆஸ்திரேலிய இலக்கியம், இந்திய இலக்கியம், மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இலக்கியங்கள், கறுப்பின இலக்கியம் எனப் பலவாய் ஆங்கில இலக்கியம் கிளைத்து நிற்குமே போல இன்று தமிழ் இலக்கியம் உலகின் பல திசைகளிலிருந்தும் செழுமைப் படுத்தப்படுகிறது. கால தேச எல்லையைக் கடந்த மின் வெளியிலிருந்தும் அது கொடைகள் பெறுகிறது. தேச எல்லையைக் கடந்ததைப் போலவே அது இன்று பால் பேதத்தையும் கடந்து நிற்கின்றது.

காலனி ஆதிக்கத்தின் காரணமாகக் கிடைத்த அரசியல் அதிக்காரத்தையும் பின் அது சார்ந்த பொருளியல் வளர்ச்சியால் கிடைத்த மேலாண்மைமையும் கொண்டு ஆங்கில உலகம் முழுவதும் பரவிக்கிடக்கிறது. ஆங்கில மொழியின் பரவலுக்கு ஆங்கிலேயர்களின் அரசியலும், அமெரிக்கர்களின் பொருளாதாரமும் காரணிகளாக அமைந்தன. ஆனால் தமிழர்கள் அரசியல் அதிக்காரம் பெறாத நிலையிலும், பொருளாதார வெற்றிகளைப் பெரிதாகக் கட்டாத நிலையிலும் தமிழ் உலகெங்கும் பரவிக்கிடக்கிறது.

தனது மனைவி கேட்கும் திறனை இழந்த போது அவளுக்கு உதவுவதற்காக காது கேட்கும் கருவி ஒன்றை செய்ய முற்பட்டார் கிறீனாம் பெல் என்ற ஆராய்ச்சியாளர். அவரால் அந்த முயற்சியில் வெற்றி காண முடியவில்லை. ஆனால் அவரது ஆராய்ச்சியின் பயணக் தொலைபேசி பிறந்தது. ஒரு

துக்கம் ஒரு சாதனை நிகழக் காரணமாயிற்று அது போல இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியலில் தமிழருக்கு ஏற்பட்ட துயரம், தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் பரந்து விரியக் காரணமாயிற்று.

தமிழர்கள் தாங்கள் சென்ற இடங்களுக்கெல்லாம் தங்கள் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் எடுத்துச் சென்றார்கள். அதற்குக் காரணம் மொழி தமிழர்களுக்கு வெறும் தகவல் கொள்முடிக்க கருவி மட்டுமல்ல, அது அவர்களது கலாசார அடையாளம்.

மொழி சார்ந்த அடையாளமும் உலகு தழுவிய பார்வையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணானவை அல்ல என்பதற்கு சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சான்று. சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் பல சிந்தனைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், உலகில் ஒரு பகுதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி பேசி வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு மாதிரிப் பொருத்தமுடையனவாக நின்றுவிடவில்லை. எல்லாக் காலத்திற்கும், எல்லாச் சமூகத்திற்கும், எல்லா மொழியினருக்கும் பொருத்தவனவாக இருப்பது தமிழ் மொழி தரும் ஆச்சரியங்களில் ஒன்று. "தீதம் நன்றும் பிறர் தர வாரா" என்று சொன்ன கணியன் பூங்குன்றன். "செல்வத்தப் பயனே நதல், தயம்பம் எனினே தப்பந பலவே" என்று எச்சரித்த மதுரைக் கணக்காயணர் மணர் நக்கீரன், "கீழ்ப்பால் ஒருவன் மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படுமே" என்று சுட்டிக் காட்டிய ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், "நல்லது செய்தல் ஆற்றின ஆயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புமின், அத்தான் எல்லோரும் உவப்பது" என்று புத்தி சொன்ன நரிவெருஉத்தலையார், "யானை வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே, குறும் பூழ் வேட்டுவன் வறங்கையும் வருமே" என்று யதார்த்தம் பேசிய கோப்பெருஞ் சோழன், "உலகமும் இவ்வுலகம்" என்று உலகம் இன்றாம் அழிந்து விடாமலிருப்பது குறித்து வியந்து அதற்குக் காரணமான மனிதர்களை அடையாளம் காட்டிய கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெரு வழுதி என்று பலர் என்றும் பொருத்தம் வாழ்வியல் உண்மைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது சங்க இலக்கியத்தில் படக்கிறோம்.

திருக்குறளில் காணப்படும் அறம் பற்றிய கருத்துக்கள், அரசியல் தீர்வாகும் பற்றிய யோசனைகள், மனிதர்களின் பண்புகள் சிந்தனைகள் இன்றும் உலகு முழுவதும் பொருந்தத்தக்க பொதுத் தன்மை கொண்டிருப்பது (Universality) மற்றுமொரு சான்று.

ஆனால் இன்று தமிழர்கள் எழுதும் படைப்புக்கள் உலகு தழுவிய பொதுத் தன்மை கொண்டிருக்கின்றனவா? என்பது ஒரு கேள்வி.

தமிழ் மாதிரியும் தனியொரு மொழியாக

வழங்கிய சமூகத்தில் கணியங்கள் தோன்ற முடியும். பல மொழிகள் வழங்கும் சமூகத்தில், இலக்கியத்தை ஒரு கலாசார அடையாளமாகக் காணும் சமூகத்தில், இலக்கியம் பொதுப் பண்புகள் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? கொண்டிருக்க முடியுமா? என்பதைத் துணைக் கேள்விகள்.

உலகு தழுவிய பொதுப் பார்வை என்பது இல்லாத போயினும், பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வெளியாகும் தமிழ் இலக்கியம் தன்னுள்ளேனும் பொதுப் பண்புகளைக் கொண்டிருக்கிறதா என்பது இன்னொரு கேள்வி.

உலகின் பல்வேறு மொழிகளில் இன்று எழுதப்படும் இலக்கியங்களோடு தமிழ் இலக்கியம் ஏதேனும் பொதுத் தன்மைகள் கொண்டிருக்கிறதா என்பது மற்றொரு கேள்வி.

உலகப் பயணம் செல்லும் பயணியோல ஆவலும் உற்சாகமும், குறுகுறும்பும் மனதில் தழும்பு இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை காணப் பறப்படுகின்றேன். கடற்கரையில் சிப்பி பொறுக்கும் குழந்தை போல அகப்படுவதையெல்லாம் அள்ளிச் சேகரிக்கிறேன். என் கையில் வைரத்தில் பிழை பார்க்கும் 'பூதக் கண்ணாடி இல்லை. குங்குமப் பூவை எடை போடும் தூட்டம் கொண்ட நராச இல்லை. ஆனால் மனதில் மணிநீர்கள் மீது பிரியமும் மொழியின் மீது நம்பிக்கையும் நிறைந்து கிடக்கிறது. அந்த வெளிச்சத்தில் எனக்குக் கிடைத்ததை ஆராய முற்படுகிறேன்.

இன்றைய தமிழ் இலக்கியம் உலகு தழுவிய பார்வை கொண்டிருக்கிறதா, குறைந்த பட்சம், உலகெங்கும் வாழ்கிற தமிழ் சமூகத்தின் பொதுப் பிரச்சினைகளைக் கருக் கொண்டிருக்கிறதா என்று புகுந்தபோது நினைவிற்கு வந்தது "தேல்" என்ற அந்தக் கதை. அது எழுதப்பட்ட 14 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அதை எழுதிய நா. கோவிந்தசாமியும் நெடுநல் உளவொருவன் என்னும் வாக்கிற்கேற்ப இன்றில்லை. ஆனால் அந்தக் கதை பேசும் பிரச்சினைகள் இன்னும் உயிர்த்திருக்கின்றன. அப்படி என்ன சொல்கிறது அந்தக் கதை?

"தனிமனித வழிபாடு தலைவன் வழிபாடும் மந்தைக் கூட்டத்தை உருவாக்குமே தவிர சிந்தனைவாதிகளை உருவாக்காது" தமிழ் நாடு, இலங்கை அரசியலை அணுகிப் பார்த்தல், அவை இந்தக் கருத்தை ஆமோதித்துத் தலை அசைக்கும் துன்பங்கள் எல்லாம் நொடிப் பொழுதில் ஒரு தனி மனிதனால் தீர்ந்து போவதாகக் காலக் காலமாகத் தமிழ் சினிமா காட்சிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. அறிவுலகம் என்று நம்பப்படும் எழுத்துலகிலும் விவணக்கத்திற்கும் குறைவில்லை. நவீன எழுத்துலகம் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கும் மடங்களுக்கும், டீட்டிப்பதிகளும் ஏராளம்.

"தனிமனித வழிபாட்டுச் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு ஆக்கபூர்வமான சிந்தனைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் ஒரு பக்குவத்தைத் தமிழ் சமூகம் அடையவில்லை என்பது ஆசிரியரின் ஆதங்கம். சிங்கப்பூர் குடல் என்பதை மறந்துவிட்டுப் படித்தால், அந்தக் கதை உலகெங்கும் வாழ்கிற தமிழர்களுக்கு ஏதோ ஒருவகையில் பொருந்துகிற விஷயத்தை முன்வைக்கிறது.

சிந்தனையின்றி தனிமனித வழிபாட்டில் தமிழ் சமூகம் இறங்கிவிடுவது குறித்த கோவிந்தசாமியின் கவலை, வேறு ஒரு கோணத்தில், லதாவின் மேய்ப்பன் கவிதையில் வெளிப்படுகிறது. "ஒரு தலைவன், அவனைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம், அவன் செல்லும் வழியில் கண் மூடித்தலமாக நடப்பது, அவன் சுறுவதை வேதவாக்காச, ஏற்பது அவன் மறைவிற்குப் பின் அவன் படத்திற்கோ, சிலைக்கோ, மாலை போட்டு சூடான சாம்பிராணி காட்டித் தெய்வமாகிவிடுவது" என்று தொண்டரப்பொருகளின் மெய்ப்பாவத்தைப் பட்டிவிட்டுக் கொண்டு போகிறார் கோவிந்தசாமி. அந்தக் தொண்டர்களுது நிர்ப்பந்ததால் தலைவனும் மந்தையில் ஒருவனாகிவிடுகிற விபரத்தை நினைவுபடுத்தினார், லதா.

அவர் பின்பே எல்லோரும் மறந்தோம். அவர் மேய்ப்பராச நாமெல்லாம் ஆட்டு மந்தைகளாகத் தொடர்ந்தோம்

ஒரு நாள் ஒருவர் ஏன் நடக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்தார் எல்லோரும் சத்தம் போட்டார்கள் அவர் சிந்தனையைக் கலைத்துவிட்டு கூட்டத்தோடு இணைந்தார்.

நிண்ட நாள் கழித்து அவர் மகள் கேட்டாள் ஏன் 'நங்கள் நடந்து கொண்டே இருக்கிறோம்?

"இதுவரை எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை"

"நடந்து நடந்து உங்களுக்குக் கால்களே இற்றுப் போய்விட்டன. உங்களுக்கு வலியில்லை கால்களை நான் இழக்க மாட்டேன்"

தன் கால்களின் உறுதி பார்க்க அவன் நிற்றான் பெருநடை தடைப்பட்டது எல்லோரும் சத்தம் போட்டார்கள் அவன் சிலைபாக நிற்றான். ஒருவன் கல்லெடுத்து அடித்தார்

நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு எல்லோரும் அவன் மேல் கல்லெறியத் தொடங்கினர். தன் கையிலும் கல்லெடுப்பதைக் கண்டு மேய்ப்பன் திகைத்தார்

கல்லற பட்டவன் சிறிதற்குக் கொண்டே சொன்னான்
"என்றைக்குமே இது நல்ல வாத்துக் கட்டம்"

ஒரு நல்ல இலக்கியம் அந்த எழுத்துக்கு அப்பாலும் இட்டுச் செல்வதை வாசகன் என்ற நிலையில் அனுபவமூலமாகவே உணர்ந்திருப்போம். சிறந்த இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்ற எல்லாப் படைப்புக்களும் அது ராமாயணமானாலும் சரி, டால்ஸ்டாயின் குற்றமும் தண்டனையுமானாலும் சரி, ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களானாலும் சரி, duality, என்ற இருமுகப் பண்பைத் தன்விடம் கொண்டிருக்கும். கதை நிகழும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை, களத்தை, பாத்திரங்களைத் திறம்பட சித்தரிக்கும் அதே சமயம், அவற்றைத் தாண்டி, மனித குலம் முழுமைக்கும் பொருந்துவதான ஒரு இருமுகம் அந்தப் படைப்புக்குள் இருக்கும். அதனால்தான் அந்தப் படைப்புக்களை எப்போது படித்தாலும் அவை அந்தமுடையனவாகத் தோன்றும்.

கோசுந்தசாமியின் கதையிலும், லதாவின் கவிதையிலும் அந்த இரு முகத் தன்மை காணப்படுகிறது. அதே போன்று இரு முகத் தன்மை கொண்ட இன்னொரு படைப்பு, இளங்கோவரின் 'நலாக்'. ஒரு இஸ்லாமியப் பெண்ணின் பிரச்சினைகளைப் பேசுவது போன்று கதையம்சத்தை அது கொண்டிருந்தாலும், அது ஆண் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டு ஓர் அமைப்பில், அது சமூகமானாலும் சரி, குடும்பம் ஆனாலும் சரி, அறங்களில் உள்ள பிறழ்வுகளைப் பேசுகிறது. வேறு ஒரு தளத்தில் ஆணையிலும் சரி, பெண்ணையிலும் சரி, பெரும் போராட்டத்திற்குப் பின்னரே நமது உரிமைகளைப் பெற நேரிகிறது என்பதை அலற்றிப் பெறுவதற்காக அந்தப் போராட்டத்தில் நாம் இழப்பவை நாம் பெறுவதை அர்த்தமற்றதாகக் விடுகிறது என்பதையும் கசப்புடன் உணர்த்துகிறது.

அண்மைக் காலத்தில் வெளியான இந்த மூன்று படைப்புக்களும் உலகின் மற்றப் பகுதிகளில் எழுதப்படும் காத்திரமான தமிழிலக்கியத்திற்கு நிகராக சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியம் இனிவரும் நாட்களில் எழுதப்படும் என்பதன் ஆரம்ப சூசகங்களாகவே தோன்றுகின்றன.

புதிய துவக்கங்களை முயற்சிப்பதற்கு சிங்கப்பூர் எப்போதும் தயங்கியதில்லை. "ஒரு வினோத சம்பாஷனை" ஓர் உதாரணம்.

விக்டோரியா பேரரசி முடி சூட்டிக் கொண்டதின் வெள்ளி விழா நினைவாக 1887ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27ம் தேதி சிங்கப்பூரில் துவக்கப்பட்ட 'சிங்கை நேசன்' வார இதழின் ஆசிரியர் 'சிசு' மகதும் சய்யு, தனது 3.9.1888 இதழில் எழுதிய "ஒரு விநோத சம்பாஷனை" தமிழின் ஆதி புனைக்கதைகளில் ஒன்று. உடைநடையில் எழுதுவது அவ்வளவு கௌரவமான காரியமாக இலக்கிய உலகில் கருதப்படாத காலம் அது. சாயு தன் கதையை எழுதுவதற்கு 9

ஆண்டுகளுக்கு முன் மாயூரம் வேத நாயகம் தமிழின் முதல் நாவலாக பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தை எழுதியிருந்தார். எனினும் அது உரை நடையில் எழுதப்பட்டிருந்ததால் தமிழறிஞர்கள் அதற்கு முன்னுரை எழுத சம்மதிக்கவில்லை. இறுதியில் வேதநாயகமே அதற்கு ஆங்கிலத்தில் முன்னுரை எழுதி வெளியிட்டார். அந்த முன்னுரையின் முதல் வரிபே, தமிழுக்கு மிகுதியும் தேவைப்படும் உரை நடையை தரும் பொருட்டு இந்நாவலை எழுதுகின்றேன். (My object in writing this work of fiction is to supply the want of prose in tamin, a want which is admitted and lamented by all)⁴ என்று தனது செயலை நியாயப்படுத்தித் துவங்கும்.

அந்தச் சூழலில்தான் சாயு தன் 'சம்பாஷனை' உரைநடையில் சிறுகதையாக எழுதுகிறார். "படித்தவர்களும் படிக்காதவர்களும் வாசிக்க, விளங்கத்தக்க வகையில் எழுதி வருவோம்" என்பதே அவரது கொண்டக்கொள்கை இருந்தது. சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்த சிறு வணிகர்களின் வாழ்க்கையைக் கதை விளக்கிறது. வாழ்க்கையிலிருந்தே இலக்கியம் விளைகிறது, வெறும் மொழியறிவினால் மட்டுமல்ல என்பதின் சாட்சி அந்தக் கதை. (பாக்க 20 பக்கம்)

ஆத்மீகக் கற்கள்

நாட்கள் நகர்ந்து
வருடங்கள் தொடர
கல் ஏறும்
பாலஸ்தீனப் போராளி
கின்றும் ஏறிக்நான்
அவனும் வளர
ஏறும் கல்லும்
ஈமானிய உறுதியும்
வளர்ந்து வருகிறது
அவனோ முழுமன்தான்
கல் மட்டும் இளமையுடன்
அன்று பள்ளைகரின் கைகரால்
தந்தை வழியில்
அவனும் சுணுதாக
குருதியில் குடித்த கற்கள்
பெருமதம் கொள்கின்றன.
அல்லாஹ்வை முன்விறுத்தி
குதல்ன் பாலகர்கள்
ஏறும் கற்கள்
அற்புதக் கற்கள்
ஆத்மீகக் கற்கள்

சரபு இதழிலிருந்து அகத்திமுறிப்பான்

சம்பந்தவின் சிறுகதைகள்

கலாநிதி சூரை மனோகரன்

இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது, முன்னோடிகளாக விளங்கிய எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்புகள் உடன் நினைவுக்கு வரும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கதை எழுதும் முயற்சிகள் இலங்கையில் நடைபெற்றுள்ளன. உதய தாரகைப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய ஆனாண்ட் சதாசிம் பிள்ளை நன்னெறிக்க கதாசங்கீகம் என்ற பெயரில் சிறிய கதைகளின் தொகுதியொன்றினை வெளியிட்டார். பண்டிதர் சத்தியகோ சந்திரமணியிள்ளை 1875 இல் கதாசிந்தாமணி என்ற பெயரில் ஒரு கதைத் தொகுதியை எழுதி வெளியிட்டார். அதில் மரியாதை இராமன் கதை, கோமுட்டி கதை, முடி கதை முதலான ஏழு கதைகள் அடங்கியுள்ளன. தம்பிமுத்துப் பிள்ளை தாம் எழுதிய நூற்றொரு கதைகள் அடங்கிய ஊர்க் கதைகள் என்ற தொகுதியைப் பிரசுரித்தார். ஐதுருஸ் லெப்பை மரைக்காரின் ஹைதர்ஷா சரித்திரம் என்னும் கதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் துறைக்கு மூலவர்களாக விளங்கியவருள் காலத்தால் முந்தியவர், கோ. நடுசம்பர் ஆவர். அவரது திரு இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் என்ற சிறுகதை 1931 இல் எழுதப்பட்டது. வேறு சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளாரா என்பது தெரியவில்லை. 1933 இல் பறைச்சேரியில் தீ விபத்து என்னும் சிறுகதையை அளவெட்டி த. சிவலிங்கம் எழுதினார்.

இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்கள் சிலரும் சிறுகதை முயற்சிகளில் முப்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். குருகவி ம.க.வே. மாலிங்கசுவம் ஆகியோர் இலங்கையிற் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆயினும், இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆரம்பகால வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கைக் கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் தம்மை அழுத்தமாக இனம்காட்டிக் கொண்டுள்ளனர். சிறுகதைப்பின் பண்பையும் பயன்பாட்டையும் மேலைத்தேயத்தில் அதன் வளர்ச்சி நிலையைப் பற்றிய புரிந்துணர்வுடன் இவர்கள் எழுதினர். சிறுகதைமீன் உருவம், உள்ளடக்கம் பற்றிய பிரக்களபேடு தமது சிறுகதைகளைப் படைத்தனர்.

இலங்கைச் சிறுகதைமீன் முன்னோடிகளின் ஒருவராக விளங்கும் சம்பந்தனின் முழுப் பெயர் திருஞானசம்பந்தன் என்பதாகும். இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவரான இவர், தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். தம்மளவில் ஒரு காந்தியாதிக வாய்நான் முழுமையும் இவர் விளங்கினார்.

தமது இருபதாவது வயதிற்கு (1938) சம்பந்தன் எழுத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினார். இவர் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபடுவதற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. ஆனந்த விசுவனில் வெளியான ஆனந்த மடம் என்ற நாவலுக்கான விமர்சனப் போட்டியொன்றை அச்சுச்சுக்கை நடத்திய போது, அதிற் பங்குபற்றி, முதற் பரிசினை பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை பெற்றுக் கொண்டார். இது சம்பந்தனை எழுத்துத்துறையில் ஆர்வத்தோடு ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தது. 1938 இல் கலைமகளில் இந்து-முஸ்லிம் இனக்கலவரப் பின்னணியில், காதலர் இருவரின் மனப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாராபாய் என்ற இவரது முதற் சிறுகதை வெளிவந்தது. அவர் பின்னர் எழுதிய மதம் என்ற சிறுகதையும் இந்து-முஸ்லிம் இனப்பிரச்சினைகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

இளமையிலேயே தமிழ், வடமொழி இலக்கியங்கள் மீது அவருக்கு இயல்பான ஈடுபாடு இருந்தது. எழுத்தாளராகப் பரிணமிப்பதற்கு முன் அவர் சிறந்த வாசகராக விளங்கினார். அக்காலத்தில் இலங்கையில் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த இலங்கையாக்கோன், சி. வைத்தியலிங்கம், சோ. சிவபாதசுந்தரம், பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை முதலானோர் இவரின் இலக்கிய நண்பர்களாக விளங்கினார். இவர் பாசம் என்ற நாவலையும் எழுதியுள்ளார். பாடசாலை மாணவருக்காக மணிவாசகம் என்ற பெயரிலான நூல்களையும் அவர் ஆக்கியுள்ளார்.

சம்பந்தன் ஏறத்தாள் இருபது சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். கலைமகள், கிராம ஊழியன், ஈடுசேரி, மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றில் இவரின் சிறுகதைகள் வெளியாகியுள்ளன. அவரின் சிறுகதைகளில் பத்தினி கண்கள் என்பது மாதிரி இலங்கை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. மற்றைய அனைத்தும் சமூகக் கதைகளே. மகாலக்ஷ்மி, மதம், சலமை, விதி, தாமசேது, இரண்டு ஊர்வலங்கள், அவள், துறவு, சபலம், பிரயாணி ஆகிய அவரது பத்துச் சிறுகதைகள். சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் சம்பந்தன் சிறுகதைகள் என்னும் பெயரில் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. இவரது கதைகள் ஓர் உலகப் பொதுத் தன்மையை பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளன. பாத்ரீரங்கனும் இதே தன்மையைக் கொண்டவைகளாக விளங்குகின்றன. இவரின் சில சிறுகதைகளிற்

பாத்திரங்களுக்குப் பெயர்கள் இடப்படுவதும் இல்லை. அவன், அவன் என்றே பாத்திரங்கள் கட்டப்படுவதுண்டு.

சம்பந்தன் தமது கதைகளிலே சம்பவங்களுக்கு முக்கியத்தவம் அளிப்பதில்லை. மன அசைவுகளுக்கே அவர் அழுத்தம் கொடுப்பதுண்டு. மனித மனங்களின் பல்வேறு நுண்ணிய அலைகளைச் சித்திரிப்பதற்கு சம்பந்தன் கைதேர்ந்தவராக விளங்குகிறார். ஆழமான மன உணர்வுகளைத் துல்லியமாக எழுத்திற் கொணரும் கைவண்ணம் இவருக்கு இயல்பானது. மனித உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் தன்மையினையும் இவரது எழுத்துகளிற் காணலாம். இலங்கைச் சிறுகதையுலகில் அவர் காலத்தில் அவ்வளவுக்கு மனவுணர்வுகளை இத் துணை துல்லியமாகக் கொண்டுவர் வேறு எவரும் இல் எனக் கூறலாம்.

சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் தனித்துவமையானவையாக விளங்குகின்றன. இவரது கதைகளிற் பொதுவாக ஓரிரு பாத்திரங்களே உடையதேயன்றன. கதையை நகர்த்துகின்ற முறையாலும் உரையாடல்களாலும் பாத்திரப் பண்பைப் புலப்படுத்தும் திறமை சம்பந்தனுக்கு உண்டு. இவருக்கே இயல்பான தத்துவவிசாரம் இவரது பாத்திரங்கள் வாயிலாக அலசப்படுவதைக் காணலாம். சலனம் என்ற சிறுகதையில் ஆழமான தத்துவவிசாரம் இடம்பெறுகின்றது. நான், அவன் என்ற இரு பாத்திரங்களையே படைத்து, தமது ஆத்மவிசாரத்தை அவர் நடத்தியுள்ளார்.

சிறுகதையை அதற்குரிய உருவப் போலிவோடு செட்டாக அமைக்கும் திறன் வாய்ந்தவராகச் சம்பந்தன் விளங்கினார். அநேகமாக அவரது ஒவ்வொரு கதையும் உருவச் செழுமை கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

நல்ல சிறுகதை என்பது அதனைப் படித்து முடித்த பிறகும் வாசகர் மனதில் ஏதோவொரு தாக்கத்தை அல்லது சலனத்தை ஏற்படுத்தவதாக இருக்கும். சம்பந்தனின் சிறுகதைகளும் அவ்வாறே. அவரது சிறுகதைகள், படித்து முடித்த பின்னரும் மனத்திரையில் சலனங்களைப்போ, தாக்கங்களைப்போ ஏற்படுத்திய வண்ணம் இருக்கும்.

ஆண்-பெண் உறவை வித்தியாசமான கோணத்தில் தரிசிக்க முனைந்த ஓர் எழுத்தாளராகச் சம்பந்தன் விளங்குகிறார். தாமதே என்ற சிறுகதையில் நரேந்திரன், சம்பகம் ஆகிய இளந்தரவிடிகளின் மனச்சலனங்களைத் துல்லியமாக எழுத்தாளர் வெளிப்படுத்துகிறார். மகாலக்ஷ்மி என்ற கதையிலும் ராமு, மகாலக்ஷ்மி ஆகியோருக்கிடையிலான உணர்வு நிலைச் சித்தரிப்பு இயல்பாகவே இருக்கிறது. பிற சிறுகதைகளிலும் இத்தகைய போக்கைத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

சம்பந்தனின் சிறுகதைகளில் அவன், துறவு ஆகிய சிறுகதைகள் அவருக்கும், தமிழ்ச் சிறுகதையுலகுக்கும் புகழ் தேடித்தரத்தக்க படைப்புகளாக விளங்குகின்றன. அவன் என்ற சிறுகதை, சந்தர்ப்பவசத்தால் தாய்மையடைந்து குழந்தை பெற்ற இளம் குழைப் பெண்ணொருத்தி அந்தக் குழந்தையின் தந்தையிடமே அதனை ஒப்படைத்து, தன் வழியில் செல்வதாக அமைந்துள்ளது. சம்பந்தனின் சிறந்த படைப்பாற்றல் சிந்தனை இச்சிறுகதை உணர்த்துகின்றது. சந்தர்ப்பவசத்தால் வழிதழையறிய இட பெண்கள் மூலமாக இக்கதையிற் சமுதாய விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றது. வீட்டு லைலக்காரியாக இருந்த அந்தப் பெண், யார் மூலமாக குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாளோ, அவளிடமே குழந்தையை அவன் ஒப்படைப்பதாகக் கதை அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தன் வீடம் இன்பத்தை அனுபவித்துவிட்டு தான் தப்ப நினைக்கும் ஆண்களுக்கு எதிராக அவன் மெற்கொள்ளும் முடிவு துணிச்சலானது. இச்சிறுகதை மூலம் சம்பந்தன் சிறுகதையின் கொழுமுடிக்கே சென்றுவிடுகின்றார் எனலாம். கதையின் கரு, கதையமைப்பு, உரையாடல்கள் அனைத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றது, இச்சிறுகதை.

துறவு என்ற சிறுகதை, சம்பந்தனின் ஆழமான படைப்பாற்றலைக் காட்டும் இன்னொரு படைப்பாகும். மிகப் பக்குவாக இச்சிறுகதையை அவர் படைத்துள்ளார். முதிய துறவியொருவர், இளந்தரவியொருவர், தவறான வழியிற் சென்ற பெண்ணொருத்தி ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களையும் கொண்ட துறவியின் உண்மையான இயல்பினை உணர்த்துவதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. முதிய துறவி மீறறற இருவர் மூலமாகவும் துறவியின் உண்மையான தன்மையை உணரவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுவதைக் கதாசிரியர் மிக நேர்த்தியாகக் காட்டுகிறார். முதிய துறவி தம்மை அறியாமலேயே பந்த பாசங்களுக்குள் கட்டப்படத் தொடங்க, மற்றைய இருவரும் அதிலிருந்து விரிபுபடுவதைக் கலாநேர்த்தியுடன் சம்பந்தன் உணர்த்துகிறார்.

சம்பந்தன் தமக்கெனத் தனித்துவமான ஓர் உரைநடைமையக் கையாண்டுள்ளார். தேவைக்கு மீறிப் சொற்களை அவரது உரைநடையிற் காண்பதற்கில்லை. உரையாடல்களைப் பக்குவமாகக் கையாள்வதில் அவர் கைதேர்ந்தவர் என்பதை அவரது சிறுகதைகள் காட்டுகின்றன. தமக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வரையில் தமது உரைநடைமையத் திரும்பத் திரும்ப எழுதும் வழக்கத்தை அவர் கொண்டிருந்தார் என்று கூறப்படுகின்றது. அவரது உரைநடையாற்றலுக்கு ஆதாரம் ஒரு காரணமாகும். ஆயினும், பெச்சுமூக்கை உரையாடல்களிற் கையாள்வதை அவர் தனித்து வந்தார். அவரது சிறுகதைகளைப் பொழுத்தவரையில் இவ்வம்சம் ஒரு குறைபாடாகவே அமைந்துவிட்டது.

சம்பந்தனும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களான மௌலி, லா.சா. ராமாமிர்தம் ஆகியோரும் ஏறத்தாழ ஒரே காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால், மௌலி, லா.சா.ரா ஆகியோர் எழுத்துக்கள் பிரகாசாவதற்கு முன்பே சம்பந்தன் சிறுகதைகள் தமிழகச் சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாகியுள்ளன. இவ்வகையில் சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் பாதிப்பு மற்றைய இருவரிலும் காணப்படுகிறது என்று கருத இடமுண்டு.

இலக்கியத்தை மிக மதிப்புடன் அணுகியவர், சம்பந்தன். அது சமுதாயத்தை சத்தியநெறியுடையது என்றே அவர் கருதியிருந்தார். சமுதாயத்தின் காப்பாளர்களான சான்றோர்களே இலக்கியம் செய்தார்கள் என்றும், மதிப்புமிக்க அவர்களது பணி பொழுது- போக்காக அமைவதில்லை எனவும் அவர் கருதினார். இலக்கியம் வாசகனுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்க வேண்டும், வழிகாட்டியாக அமையவேண்டும் என்ற கொள்கை கொண்டவராகச் சம்பந்தன் விளங்கினார். "எழுத்தலகு நாளறிந்த வரையில் ஆழமானது. எல் லையற்ற உயரமும் விசாலமுமுடையது. என்னால் அதன் தன்மைகளைக் கட்டுப்படுத்தி நிதானிக் முடியவில்லை" என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

சம்பந்தன் யதார்த்த எழுத்துக்களை விருப்பவில்லை. யதார்த்த சித்திரப்பினால் வாசகின் மனம் தூய்மையடைவதற்குப் பதிலாக மேலும் மோசமடைகின்றது என்பதே இவரது கருத்தாக விளங்குகின்றது. இவரது காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த இலங்கையர் கோனும் சி. வைத்தியலிங்கமும் யதார்த்த எழுத்துக்கு எதிரானவர்களாக விளங்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வம்சத்தினும் சம்பந்தன் மற்றைய இருவரிலிருந்தும் வேறுபடுகிறார்.

தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்து, இலங்கைச் சிறுகதைத்துறைக்கு வளம் சேர்த்த சம்பந்தன் பிற்காலத்தில் சிறுகதைகள் எழுதுவதையே தவிர்த்துவிட்டார். அவை அய் இலக்கியங்கள் ஆகமாட்டா என்ற கருத்தைக் கொண்டவராகத் தம்மை மாற்றிக் கொண்டார். காலப் போக்கில் அவர் தம்மை ஒரு காவியகர்த்தாவாக ஆக்கிக்கொண்டார். சகுந்தல காவியம் அவரை அன்வாயு காவியகர்த்தா ஆக்கியது. ஆயினும், சம்பந்தன் என்றதும் அவரது சிறுகதைகள் தான் வாசகரும் விமர்சகரும் நனைவுக்கு வருகின்றன. சிறுகதைகள் அய் இலக்கியங்களாகா என்று பிற்காலத்தில் கருதிய சம்பந்தனின் சிறுகதைகள் உண்மையில் அய் இலக்கியங்களாகவே விளங்குகின்றன.

விசு

வாட்டிலிருந்த வாப்பாவைப்பார்க்க வைத்தியசாலை சென்றிருந்தேன் பக்கத்துப் படுக்கையில் விஞ்ஞானத்தின் உச்ச பொற்கள் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த உயிருக்காய்..... யாரோ ஒருவர் - அதன் காதுக்குள் கவியாவை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் சற்று நேரத்தில் திறம்பிய பார்த்தேன் கவியா வென்றுவிட்டது அழ்ந்த சோகத்தில் அன்ற நோக்கி நகர்கின்றார் வைத்தியர்.....?

-மருகதலா நியாஸ்-

எத்தனைபேர்

எங்கு பார்த்தாலும்
எங்கும் - மங்கா
மங்கலகாரங்கள்
தங்கமாய்ப்
பொங்கியழ
நானைய வேகைகளின்
சிம்மாசனம் சிங்காரங்கள்
அங்கத்துவமாளோர் - பலர்
சங்கத்தின்
ஓர் சொங்கர்கள்
ஆனால்
தங்கனின் சமூக
கங்கைக்குள்
சங்கமாளாளோர் கிழவரை
எங்களில் எத்தனைபேரோ?
பைசல் ஹலன், பீராதனை வளாகம்.

(16ஆம் பக்கத் தொடர்)

சிங்கப்பூரின் இலக்கிய வரலாற்றின் நெடுகிலும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கதைகளாக வடித்தெடுக்க நடந்த முயற்சிகள் நிறையவே காணக்கிடக்கின்றன. சிங்கப்பூர் தமிழிலக்கியத்தின் பெற்காலமாகிய ஐயப்புகளில் துவங்கி இன்று வரை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் கதைமாசுப் பதிவு செய்யும் கதைகள் அநேகம். அந்த சம்பவங்களை வெறும் சம்பவங்களாகப் பாடப்படுதோடு நின்றுவிடாமல் அதன் பின் உள்ள சமூக ஒட்டங்களையும் சிந்தித்து, அந்த சிந்தனைகளை இலக்கியப் புனைவில் ஊற்றித் தந்த நபமுறிவேறு, கா. பெருமாள், சா.மா. மு.க. குருசாமி, சே.வெ. சண்முகம், இராம. கண்ணப்பன், ஏ.பி. சண்முகம், பெரி. நீல். பழறிவேலன், நா. கோவிந்தசாமி, மா. இளங்கண்ணன், புதுமைநாசன், ஜே.எம். சாலி என்று சிங்கப்பூர் எழுத்தகம் தமிழுக்குத் தந்திருக்கிற புனைகதைப் படைப்பாளிகளின் பட்டியல் மிக நீண்டது. இதற்கு இணையாக அமலதாசன், முருகதாசன், பாத்தேறல் இளமாறன், க.து.மு. இக்பால், கலையநல்லூர் ஜமீன், பரணன், பார்வதி யூபாலன், பச்சிக்காடு இளங்கோ, ராஜசேகர், தங்கராசன் என்று நிறும் கவிஞர்கள் பட்டியல் ஒன்றும் தர இயலும். பலதரப்பட்ட, பல வகைப்பட்ட புனைவுகளில், பல வடிவங்களில், பலவித மொழி நடையில் சிங்கை எழுத்தாளர்கள் எழுதி வருகிறார்கள். 'கூலிலே படவுலி பந்தயம்' என்று மதுரம் சாயு காலத்தில் செய்திக்குத் தலைப்பிடுவதிலிருந்து 'நடம்' என்று சிறுகதைக்குத் தலைப்பிடும், ஜெயந்தி சங்கரின் கூடர் கதை வரை எத்தனையோ வகையான தமிழ் நடவகையில் சிங்கப்பூர் எழுதிவந்திருக்கிறது.

மொழி நடை எதுவாக இருந்தாலும், பெரும்பாலும் இவர்களது எழுத்துக்கள், சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளை, வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் தங்களுக்குள், பகிர்ந்து கொள்வதாக அமைந்திருக்கின்றன. சீனப் பெண்ணை மருமகளாக ஏற்பதில் தமிழ்க் குடும்பங்களுக்கு இருந்த நயக்கத்தை பதிவு செய்யும் ராஜயூபாளின் 'விஜயாள் ஒரு' அனாதையிலிருந்து (1939) சீனப் பெண்ணின் நட்புக்கு ஏற்கும் சிவசாமியை சித்தரிக்கும், செ.வெ. சண்முகத்தின் 'சிங்கப்பூர் குழந்தைகள்' வரை (1975) வாசிக்க முடிந்தால் சிங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை நதி நடந்திருக்கின்ற பாதையையும், விட்டுச் சென்றிருக்கிற வண்டல்களையும் பார்க்கமுடியும். இராம. கண்ணப்பனின் பிடம் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள 'வாழ்வு' என்ற கதை சிங்கப்பூரில் தமிழ் பயிற்றுவிப்பதில் உள்ள சிரமங்களைச் சொல்லி அதற்கான நிர்வகனை சிந்திக்கிறது. கோவிந்தசாமியின் 'கேள்வி', கோவில்களுக்கு ஏராளமான பணம் செலவழிக்கத் தயாக இருக்கும் சிங்கப்பூர் தமிழர்கள் என் கல்விக்கு செலவழிக்க முன் வருவதில்லை என் கேள்வியை

ஆராய்கிறது. விட்டிலிருக்கும் தாய்மார்களின் குழந்தைகள் பள்ளியில் சிறப்பாக செயல்படுகிறார்கள் என்ற கணக்கெடுப்பை ஒட்டி, குழந்தைக்காக வேலையை விட வேண்டிய சூழ்நிலையை முனோதத்துவ பின்னணியில் ஜெயந்தி சங்கர் மே மாதம் சிங்கைக் கூடர் சிறுகதையாக எழுதியிருக்கிறார். இவை சிங்கப்பூர் மண்ணிற்கே உரிய பிரச்சினைகள். இவை நிச்சயம் எழுதப்பட்ட வேண்டிய, விவாதிக்கப்பட்ட கிணைய பிரச்சினைகள். அவற்றைப் பதிவு செய்ய வந்த எழுத்தாளர்கள் நன்றியுடன் நினைக்கப்படத்தக்கவர்கள்.

ஆனால் அடுத்த தலைமுறை அதைத் தாண்டிச் செல்ல முற்படுகிறது. இது ஒரு இயல்பான பரிமாண வளர்ச்சி. மகதம் சாயு வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்தார். 1930களில் எழுதிய ந. பழனிவேறு, சிங்கப்பூர் தமிழர்களிடையே சமூக சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்தும் நோக்கத்தோடு தந்தைப் பெரியாரின் கருத்துக்களை அடியொற்றி எழுதினார். பின் ஐயப்புகளில் வந்தவர்கள் வாழ்வு தந்த சிந்தனைகளை பதிவு செய்தவர்கள். இன்றுள்ள தலைமுறை அதை ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலிலிருந்து விடுவித்து உலகப் பொதுமை (Universality) நோக்கி எடுத்துச் செல்கிறது. அதற்கான சான்றுகள், லதாவின் கவிதையும் இளங்கோவனின் நாடகமும்.

வந்திருந்த போகூ
இருமுறை கேட்டான்
தொட்டந்தில் இருப்பது

இருமுறையும் இல்லை என்பதே என் பதில்
ஒன்றாவது முறை சுவன் விசயலில்லை

ஒரு வேளை நான் ஏதாவது சூதீப்பால்
உணர்ந்திருக்கலாம்

சுறு என்சுவல்சுறு
சீப்போதாவது நாங்கள் விவாதித்திருக்கல் கூடும்
வாழை மரம் பத்தி மட்டுமல்ல,
சுவன், நான், நாங்கள் என்று

இது சிங்கப்பூரில் எழுதப்பட்ட ஆங்கிலக் கவிதை. ஆனால் தமிழுக்கும், மலாய்க் காராக்கும், சீனாக்கும் நன்கு புரியும். ஏனெனில் வாழ்க்கை ஒன்று. வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, பிரச்சினைகளும் ஒன்று.

அந்தக் காலத்தில் தாந்தா போட்ட சட்டம்
தாய் ஸொழியில் பேசு என்சுறு
கூடேனாக்கியன் பேசுவோர் டேனாக்கியனாய்
பேசுவோன்றும்.
ஐயாவிலிருந்து வந்த பட்டி மலாய் பேசினாலும்
தாந்தாவின் ஆகைப்படி டேனாக்கியன்
பேசியதோடு (கிள்ளும் வரும்)